

๑

บนดวงหน้าของหญิงสาวที่สะท้อนอยู่ในกระจกบานใสในห้องน้ำ
โรงแรมชื่อดัง มีดวงตาสีเทอร์คอยล์จากคอนแทกต์เลนส์อันใหม่ ดวงตา
กลมโตเป็นประกายเจิดจ้า แพขนตายาวดัดงอน กริดอายไลเนอร์สองชั้น
เน้นดวงตาให้ดูโดดเด่น จมูกเรียวโต่ง พวงแก้มอิมันเพิ่งตบแป้งสีส้มอม
ชมพู ช่วยขับผิวขาวเนียนให้ดูผุดผ่อง

ฝ่ามือเรียวลูปผมที่มัดซ่อนเอาไว้ ก่อนหยิบวิกผมบ๊อบสั้นสีน้ำตาลเข้ม
สวมทับ คว่ำกบีสีดำตัวเล็กๆ มาติดด้านในจนแน่นหนา ลิปกลอสสีแดงสด
ถูกแต่งแต้มลงไปบนริมฝีปากอวบอิมัน ดวงหน้างดงามนั้นเอียงซ้ายขวา
ก่อนจะหมุนตัวในชุดเกาะอกสีโอลด์โรสสำรวจความเรียบร้อยเป็นขั้นตอน
สุดท้าย

เสียงข้อความเข้าดังขึ้น มือเรียวคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดูข้อความ
ด้านใน

ลูกค้า: พิกัดโต๊ะแรกแถวริมหน้าต่าง สวมเสื้อโปโลสีกรมท่า

Rose: รับทราบ อีกห้านาทีไปถึง

ลูกค้า: O.K.

กดส่งข้อความสุดท้ายก่อนจะเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าคลัตช์ใบเก๋ รอยยิ้มแฉ่งมโหฬารหน้าสวยเซ็กซี่ขึ้นนั้น มือเรียวหยิบลิปกลอสสีแดงขึ้นแต้มริมฝีปากก่อนจะเก็บเข้ากระเป๋า ดอกกุหลาบสีแดงสดถูกหยิบขึ้นมาฟุ้งพิศ การกิจสำคัญกำลังจะเริ่มต้นขึ้นในค่ำคืนนี้

หญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังนั่งกลางห้องอาหารเรียกสายตาทหลายคู่ ให้เพียรหันมามอง แม่แต่เสียงเปียโนคลาสสิกที่กำลังบรรเลงอยู่บนเวที เล็กๆ กลางห้องอาหารยังหยุดชะงัก เสียงทุ้มแว่วหวานของนักร้องดังประจำห้องอาหารขาดหายไปอย่างกะทันหัน เรียกสายตาทหลายคู่ให้มองตามสายตาของนักร้องหนุ่มคนนั้นโดยอัตโนมัติ

โรสก้าวเดินออกไปด้วยความมั่นใจในเสน่ห์อันเปี่ยมล้นของตัวเอง แต่ละก้าอย่างบรอนงเท้าสั้นสูงไม่ต่ำกว่าสามนิ้วนั้นมุ่งตรงไปข้างหน้าไม่มีสะดุด เสียงซุบซิบและถอนใจดังให้ได้ยินเมื่อเธออย่างกรายผ่านไป กุหลาบแดงเพียงดอกเดียวในเมื่อนั้นถูกประคองไว้อย่างถนอม หญิงสาวเจ้าของดอกกุหลาบสีแดงปรายตามองเพียงครั้งเดียวก็พบกับคนสำคัญอันเป็นเป้าหมายของเธอในค่ำคืนนี้

ที่โต๊ะริมหน้าต่าง...ชายผู้หนึ่งกำลังนั่งจิบไวน์อยู่เสียบๆ ไม่ได้มองตรงมาที่เธอเช่นคนอื่น...ริมฝีปากอ้อมยกยิ้มเพียงนิดเดียว ก่อนจะก้าวเดินตรงไปโดยไม่มีลังเล

“ขอโทษนะคะ ใช้คุณพลหรือเปล่าคะ”

เสียงกระซิบถามที่ดังขึ้นเรียกให้ผู้ชายที่นั่งจิบไวน์เงยหน้าขึ้นมองแรกเห็นใบหน้าสวยเซ็กซี่ที่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางหน้านั้น เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกถึงกับขยับแว่นมองพิศ แต่ไม่พบความคุ้นเคยใดๆ ในดวงตาคู่ นั้นเลยแม่แต่น้อย

“ใช่ครับ ผมพล แต่คุณ...”

แม่ไม่คุ้นเคย แต่การมีหญิงสาวทรงเสน่ห์มาทักทายถึงโต๊ะก็ทำให้

ชายที่ชื่อพลชัยขับรถตรง เหลียวมองไปรอบกายก็พบว่ามิสสายตาก็หลายคู่ กำลังมองตรงมาที่เขาเป็นจุดเดียวกัน

ท่าทีของชายเจ้าของโต๊ะทำให้หญิงสาวผู้มาเยือนเปล่งเสียงหัวเราะสดใส กิริยานั้นเตะตาผู้พบเห็นยิ่งนัก เพราะเปี่ยมเสน่ห์และมั่นใจ

“คุณพลนัดผู้หญิงคนหนึ่งเอาไว้ที่นี่ ในคำคืนนี้” ถ้อยคำที่เอ่ยออกมาพร้อมรอยยิ้มและดวงตาสีเทอร์คอยล์เปล่งประกายนั้นทำให้ลมหายใจคนมองสะดุด

“ครับ แต่เธอยังไม่มา แล้วคุณ...”

“จะไม่เชิญให้สุภาพสตรีแสนสวยนั่งสักหน่อยหรือคะ ในเมื่อเจ้าของแก้อีตัวจริงยังไม่มา” โรสไม่สนใจแววกังขาและท่าทีงุนงงของเจ้าของโต๊ะแต่อย่างไร “เร็วสิคะ มีคนมองเราทั้งคู่อยู่นะคะ คุณสุภาพบุรุษคงไม่ปล่อยให้สุภาพสตรีรอเก้าอี้ใหม่”

“เอ่อ...”

ท่าทีลังเลนั้น ทำให้สาวสวยเดินเข้าไปชิดกับคนที่นั่งอยู่ ดอกกุหลาบสีแดงสดเพียงดอกเดียวที่เธอถือติดมือมาถูกยื่นออกไปตรงหน้าของชายผู้นั้น

“กุหลาบสีแดงดอกนี้ คุณนิฝากโรสนำมาให้คุณค่ะ” เธอเอ่ยออกไปพร้อมไปรอยยิ้ม

“วะ...ว่าอะไรนะครับ”

“ถ้าเจ้าของแก้อีที่ คุณพลกำลังรออยู่คือคุณนี่ก็ไม่ผิดแน่ค่ะ เธอฝากกุหลาบสีแดงดอกนี้มาให้คุณ และฝากโรสนำเรื่องที่สำคัญที่สุดมาบอกกับคุณพลด้วย เราสองคนจะได้พูดคุยกันถ้าคุณพลยอมรับกุหลาบดอกนี้และอนุญาตให้โรสนั่งลง” หญิงสาวยังคงพูดต่อไปด้วยความมั่นใจเปี่ยมล้น

เสียงเปียโนคลาสสิกบรรเลง บทเพลงที่ม่วนหวานของนักร้องหนุ่มที่ตั้งซบกล่อมทุกคนในห้องอาหารแห่งนี้คล้ายมนตร์สะกด

“ครับ เชิญคุณโรสนั่ง” เขาพูดพลางยื่นมือไปรับดอกกุหลาบมาถือ

เอาไว้ จ้องมองดอกไม้สีสวยสลักกับหญิงสาวเปี่ยมเสน่ห์ที่มีนามว่าโรส ด้วยแววกำขำไม่จาง

หญิงสาวที่อ้างตัวว่าชื่อโรสเหลียวมองไปรอบข้าง เห็นบริกรนายหนึ่ง กระวีกระวาดเข้ามาเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวนั่ง

“ขอบคุณ” คำนั้นทอดหวาน แล้วโรสจึงหันมาเผชิญหน้ากับชายที่เธอ เรียกขานว่าพลอีกครั้ง

“ไม่ทราบว่าคุณนี่ไปไหนครับ แล้วคุณโรสมาแทนเธอได้อย่างไร ผม งงไปหมดแล้ว”

โรสเลิกคิ้ว ยกแก้วไวน์ที่บริกรเพิ่งรินให้ขึ้นจิบเพียงนิดเดียวเท่านั้น ก่อนจะยิ้มหวานให้แก่เจ้าของคำถาม

“ร้านอาหารที่นี้บรรยากาศดีนะคะ เหมาะกับคู่รัก” เธอเปรยขึ้น ก่อนจะหันมองไปรอบๆ แล้วสบตาผู้ชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามอย่างรอคอย คำตอบ

“ครับ” คำรับนั้นคล้ายละเมอ

“ทำไมคุณพลถึงได้รับนัดคุณณีในสถานที่เช่นนี้ล่ะคะ”

“ผมเหรอ”

สีหน้าคำถามดูแตกตื่น

“ค่ะ”

“ก็ปกติครับ ผมกับน้องณีเราสนิทกัน บางครั้งเราก็ออกไปทานข้าว ข้างนอกด้วยกันบ้าง แต่ก็ไม่บ่อยนัก เพราะถึงจะทำงานที่เดียวกันแต่ก็อยู่คนละแผนก เวลาว่างไม่ค่อยตรงกันเท่าไร” คำอธิบายนั้นเรียบเรื่อย

“ฟังดูคุณพลสนิทกับคุณณีมากนะคะ”

“ก็ครับ เธอเป็นรุ่นน้องที่ทำงาน คอยสนุก อยู่ด้วยแล้วสบายใจ” พอเริ่มคุ้นเคยกันมากขึ้น ก็ยอมเล่าให้ฟังแต่โดยดี

“คุณพลยังไม่มีแฟนใช่ไหมคะ”

สาวสวยเปลี่ยนเรื่องคุยกะทันหัน และถามคำถามซึ่งเธอรู้คำตอบดี

อยู่แล้ว

“ก็...ครับ”

โรสหัวเราะแผ่วๆ เมื่อชายตรงหน้าขยับแว่นคล้ายจะอายเพราะคำถามของเธอและคำตอบตรงๆ ของตัวเอง

“คุณโรสหัวเราะอะไรหรือครับ”

“หัวเราะที่คุณตอบตรงๆ นะคะ ผู้ชายบางคนตอบโรสแบบนี้ทั้งที่มีแฟนแล้ว คนพวกนั้นจะถูกกริบกุหลาบคืนจากโรส แต่สำหรับคุณพล โรสรู้ว่าคุณพูดจริงๆ”

คำพูดของหญิงสาวนามว่าโรสยิ่งทำให้คนฟังงุนงงเข้าไปใหญ่ ทว่าเขาก็อดหัวเราะอารมณ์ขันและความสดใสของเธอไม่ได้...โรสดงตามและสดใสเหมือนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานให้เหล่าภรรยาเซซซมยั้งนัก

“ก็ผมไม่รู้จะโกหกคุณโรสทำไมนี่ครับ” เขาหลบท้ายทอยแก้เขิน

“ที่คุณพลถามโรสว่าทำไมคุณถึงมาไม่ได้” หญิงสาวทอดเสียงอ่อนลึงเกดท่าที่ฝ่ายตรงข้ามที่ขยับนั่งตัวตรง สนใจเรื่องที่เธอกำลังพูดมากขึ้น “คุณพลจะว่าอะไรไหมคะ ถ้าโรสจะบอกว่าคุณณีกำลังรับนัดหนุ่มหล่อคนหนึ่งอยู่ห้องอาหารข้างๆ นี้ แต่ก็เกรงว่าคุณพลจะรอเธอนาน จึงส่งโรสมาบอกคุณแทนเธอ” หญิงสาวยิ้ม เมื่อประโยคของเธอทำให้อีกฝ่ายมีสีหน้าตื่นตระหนกขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“คุณโรสพูดว่าอะไรนะครับ”

“คุณพลได้ยินชัดแล้วนี่คะ ผู้หญิงน่ารักอย่างคุณณีมีคนมาสนใจบ้างก็ไม่แปลกอะไร” เธอเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าซีดหนักกว่าเดิม รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของโรส “กุหลาบดอกนั้นแทนหัวใจของคุณณีค่ะ ถ้าคุณพลรับดอกกุหลาบไว้ก็เท่ากับยอมรับหัวใจของเธอด้วย แต่ถ้าไม่...ก็ได้โปรดคืนดอกกุหลาบกลับมาให้โรส”

“คุณโรส” พลคราง เรื่องที่หญิงสาวเฝ้าสร้างความตกใจให้พลเป็นอย่างมาก แรกที่ได้ยินว่าผู้หญิงที่นัดเขาไว้รับนัดผู้ชายอีกคนนั้น ยอมรับ

ว่าคาดไม่ถึงและหงุดหงิด แต่ประโยคต่อมามีของหญิงสาวตรงหน้ากลับสร้างความตกใจให้เขายิ่งกว่า ทว่าในความตกใจนั้น ชายหนุ่มยอมรับว่าเขาดีใจเป็นอย่างมาก

โรสหัวเราะแผ่วๆ เมื่อเห็นสีหน้าของผู้ชายตรงหน้า มือเรียวยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ หลุบตาลงดูเวลาในโทรศัพท์มือถือ

๑๐ นาที...ในที่สุดทำลายสถิติจากครึ่งสุดท้ายลงได้แล้ว ถึงเวลาต้องปิดภารกิจคืนนี้ให้เสร็จสิ้นลงเสียที

“อยากจะรับ หรือคืนดอกกุหลาบดอกนี้มาให้โรสคะ” หญิงสาวยกไหล่ทำที่ไม่ใส่ใจท่าทางคนตรงหน้า แล้วแบมือราวกับอยากจะได้ดอกกุหลาบคืนเสียเดี๋ยวนี้

พลมที่ลั้งเล สายตานั้นบ่งบอกว่ากำลังซึ่งใจอย่างหนัก

“คุณโรสบอกว่า ถ้าผมยอมรับดอกกุหลาบดอกนี้อาไว้ หมายความว่าผมต้องยอมรับหัวใจของน้องณีอย่างนั้นใช่ไหมครับ” เขาถามกลับ

“ค่ะ” หญิงสาวยิ้ม ย้ำความเข้าใจนั้น

“คุณกำลังจะบอกกับผมว่าน้องณี เอ่อ มีใจให้ผม” คำถามนั้นดูระมัดระวัง คล้ายไม่อยากจะเชื่อ

“คุณพลน่าจะรู้คำตอบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ” เธอถามย้ำ เดาใจผู้ชายตรงหน้าได้แม้พูดคุยกันไม่นานนัก

“ผมไม่แน่ใจ”

“ถ้าอย่างนั้นดูปากโรสให้ดีๆ นะคะ” หญิงสาวขยับตัว จ้องตาผู้ชายตรงหน้า รอยยิ้มของเธอสดใสเหมือนรุ่งอรุณอันเจิดฉาย

“ครับ” คำตอบรับคล้ายถูกสะกด

“คุณณีรักคุณคะ เหมอมอบหมายให้โรสมาทำภารกิจสำคัญนี้”

“ครับ” คนฟังได้แต่ขานรับด้วยสีหน้าตกตะลึง

“แต่คุณพลไม่ต้องตอบโรส ขอเพียงแค่อีกกุหลาบสีแดงดอกนี้อาไว้ แล้วตอบคำถามผู้หญิงที่กำลังจะก้าวเข้ามาหาคุณอะนะคะ” โรสพูดขึ้น

ก่อนที่หญิงสาวจะลุกขึ้นจากเก้าอี้

ลิวิตซ์ไพลูกปิด ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความมืด ก่อนที่เทียนไขจะถูกจุดขึ้นที่โต๊ะ โรสรีบกดข้อความจากโทรศัพท์ของเธอส่งไปปลายทางอย่างรวดเร็ว

Rose: Yes.

เทียนบนโต๊ะไข่ถูกจุดจนครบ เกิดแสงสีส้มนวลส่องสว่างไปทั่วทั้งห้องอาหาร ทำให้บรรยากาศยิ่งโรแมนติกมากขึ้น

พลงยหน้าขึ้นจากโต๊ะของตัวเอง แล้วเขาก็ได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง ในชุดสีชมพูอ่อนหวาน ดวงตาของเธอยังมีแวววาดหวั่นไม่มั่นคง แต่ริมฝีปากเธอกลับยิ้มทั้งที่ยังคงสั่นระริก คราวนี้ไม่ต้องให้บริการช่วยขยับเก้าอี้ออก แต่ชายหนุ่มผู้ถือดอกกุหลาบสีแดงเอาไว้ในมือเป็นฝ่ายลุกขึ้นแล้วเดินไปหาผู้เป็นเจ้าของด้วยตัวเอง

“ขอบคุณรับน้องณี ที่รักผู้ชายชื่อบ๊อบอย่างพี่” พุดจบก็รั้งร่างในชุดสีชมพูเข้ามาสวมกอดแนบชิด

“ณิรักพี่พลคะ” ร่างในชุดสีชมพูกระซิบคำที่เธอไม่เคยกล้าเอ่ยแก่ผู้ชายที่เธอแอบรักมานานหลายปี

โรสมองดูเหตุการณ์ตรงหน้าพลางยิ้มสดใส ดวงตาสีเทอร์คอยล์เป็นประกายเจิดจ้า...ภารกิจของเธอสำเร็จลงได้อย่างดีเยี่ยมอีกครั้งหนึ่งแล้ว

เจ้าของรางวัลอิมค้อยๆ ก้าวถอยห่างจากมา มีความสุขที่ช่วยให้คู่รักอีกคู่ได้สมหวัง หญิงสาวกลับไปเคาน์เตอร์ ชำระเงินที่ลูกค้าจ่ายมา กับแพ็คเกจดินเนอร์หรูของโรงแรมและเซอร์ไพรส์เล็กๆ อันน่าประทับใจนั้น พร้อมกับรับกระเป๋าใบโตของเธอมาถือเอาไว้ หยิบสูทเข้าชุดกับชุดเล็กเกะกะกลีโอลด์โรสมาสวม ยังอิมเมมกับความสุที่มีโอกาสได้หยิบยื่นให้แก่คู่รักคู่หนึ่ง

“อู๋ย” หญิงสาวสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงท้องของตัวเองร้อง แต่คำคินนี้เธอไม่ได้มีคู่รักมาร่วมมือดินเนอร์ในโรงแรมหรูดังเช่นคู่อื่นเขา ดังนั้นจึง

เดินทอดน่องออกจากโรงแรม ผ่านร้านเบะหมีเปิดที่เคยแวะมากินบ่อยๆ แต่
น่าตลกที่เวลานี้กลับไม่มีใครจำเธอได้สักคน

“จริงสินะ คินนี่เราคือโรสนี่นา” เธอกระซิบกับตัวเอง ก่อนยกไหล่
ไม่สนใจ

สาวสวยในชุดสีโอลด์โรสกำหนัดกำตากินเบะหมีจนหมดชาม โดยมี
สายตาดูหลายคู่จ้องมองหญิงสาวที่มานั่งกินเบะหมีเปิดอยู่เพียงลำพัง

“เก็บเงินค่ะ” เธอเรียกเจ้าของร้าน

“หกสิบบาทจะหนู แหม หนูคนสวยนี่กินเหมือนหนูซอสเลยนะ
เบะหมีสองก้อนเนี่ยรวม น้ำซุขลิก ไม่ผัก ไม่ถั่ว น้ำซุขหัวใช้ห้าเยอะๆ”

“มีคินกินเหมือนกันด้วยหรือคะป้า” โรสถามยิ้มๆ

“แต่หนูซอสนะไม่สวยเหมือนหนู ชอบมากกับคุณหมอฟันหล่อๆ คง
ไม่ใช่แฟนกันหรอก” เจ้าของร้านยังคงพูด ขณะหยิบเงินทอนส่งให้หญิงสาว

โรสรับเงินนั้นมากำเอาไว้ไม่ให้มือสั่น พยายามยิ้มฝืนๆ คินกลับไปที่
แต่ก็รู้ว่าทำไม่สำเร็จนัก

“ขบใจจ๊ะ แล้วมาใหม่นะ”

หญิงสาวไม่ตอบคำเจ้าของร้าน ลูกเดินออกมาจากร้านเบะหมี ย้อน
กลับไปโรงแรมแล้วส่งบัตรให้พนักงานขับรถมาจอดหน้าโรงแรม ก่อนจะ
ก้าวขึ้นรถแล้วขับออกไป ขณะขับรถออกจากโรงแรมกลับคอนโด ฟ่ำที่เคย
ใส่กลับมิดครีมนี่ ไม่นานฝนก็เทลงมาไม่ลืมหูลืมตา

ถ้อยคำของเจ้าของร้านเบะหมียังติดหูชัดเจน หยดน้ำใส่ๆ ค่อยๆ เอ่อ
ล้นขอบตาแข่งกับสายฝนจนอายุไลเนอร์เลอะออกมา แต่หญิงสาวก็ไม่ได้
ใส่ใจ ในที่สุดเธอก็กลับมาถึงคอนโด แล้วจึงยกหน้าขึ้นส่องกระจกรด

“อ๊อ๊อ เลอะเทอะจนดูไม่ได้เลย” เธอสูดจมูก พลังความหากุญแจ
ร้านขายยาใต้คอนโด หวังจะกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนกลับ
ขึ้นห้อง

“เฮ้ย มันหายไปไหนนะ” หญิงสาวที่ปรับเปลี่ยนอารมณ์มาหลายครั้ง

ในคำคืนนี้ตกใจเมื่อถูกแจร่านขายยาหายไ้ เธอยกมือตีหน้าผากตัวเองแรงๆ สองสามครั้งเมื่อนึกขึ้นมาได้ “ต้องลืมกฏมเจกั๊งไว้ที่บ้านย่าอุ่นแน่ๆ ตายละ ทีนี้จะทำไงดี” ป่นพืม ก็คว่ำโทรคัฟท์มาดูนาฬิกา

“ห้าทุ่มแล้ว ป่านนี้ที่หมอลูาน่าจะนอนแล้ว คงไม่ออกมาเดินนอกห้องหรอก”

เธอให้กำลังใจตัวเองก่อนขยับวิกผมบ๊อบให้เข้าที่ แล้วหอบกระเป๋าสวมรองเท้าลงจากรถ ผนชาเม็ดลงมากแล้ว เหลียวซ้ายแลขวา เมื่อไม่เห็นใครก็วิ่งเข้าตึกคอนโดไปทันที ขณะรอลิฟต์ชั้น ๑๖ ซึ่งเป็นชั้นบนสุด ก็ภาวนาว่าอย่าได้มีใครลงมาเจอเธอในสภาพนี้เลย

เสียงตึงต๋องดังขึ้น เจ้าของร่างเปียกปอนดีใจรีบวิ่งเข้าไปในลิฟต์อย่างลึงโลดที่ไม่พบใครมาใช้ลิฟต์ร่วมกัน

เมื่อประตุลิฟต์เปิดออก ร่างอิมที่มีเสื้อเปียกชื้นคลุมไหล่ ผมบ๊อบยุ่งเหยิงและใบหน้าเปราะระาบเครื่องสำอางก็เยียมหน้าออกไปมองด้านนอก... โถงทางเดินเงียบสงบ ยามวิกาลเช่นนี้ไม่มีใครอยู่ด้านนอกอีกแล้ว จึงรีบก้าวฉับๆ ออกไป หมายถึงไปให้ถึงห้องชุดของตัวเองที่อยู่ริมสุดให้เร็วที่สุด และภาวนาไม่ให้ห้องตรงกันข้ามเปิดประตูออกมาในเวลาเช่นนี้

“เอละนะ หนึ่ง...สอง...สาม...วิ่ง” ลี้นเสียงนับ ร่างอวบอิมก็หอบกระเป่าพะรุงพะรังวิ่งอย่างทุลักทุเลจนกระทั่งถึงห้องของตัวเอง หญิงสาวรีบกดรหัสเปิดห้องแล้วก้าวเข้าไปในห้องชุดด้วยความเร็ว ลุนจนใจหายใจคว่า

“เฮ้อ” หญิงสาวถอนใจ ทั้งลัมภาระทั้งหมดลงกองกับพื้นห้องไม่ไยดีมือเรียวตึงวิกผมบ๊อบโยนทิ้งลงบนพื้นอย่างหนึ่งอยั้า

“ขอต้อนรับสู่โลกแห่งความเป็นจริงนะ กมลชนก”

๒

ร่างที่นอนอยู่ในม้วนผ้าคลุมผืนหนาขยับตัว อาทิตย์ทอแสงสาดเข้ามาทางผนังกระจกหนาบานใหญ่ แสงนัยน์ตาขยับหนีนั้นให้เริ่มขยับยุกยิก แพนตาปปลอมสองชั้นที่บัดนี้หลุดห้อยลงมาข้างหนึ่งทำให้รู้สึกหนัก สร้างความรำคาญแก่คนที่กำลังนิทราอย่างแสนสุข มีอริเวรข้างหนึ่งยกขึ้นขยี้ตา ทั้งที่ดวงตายังปิดสนิท จนกระทั่งขนตาปลอมนั้นหลุดติดมือออกมา คนตาชั้นเดียวที่พยายามจะฝืนนอนต่อจึงต้องลืมตาขึ้นอย่างเสียมไม่ได้

“โธ๊ย แสบชะมัด” คนที่ยังคงอยู่ในผ้าคลุมผืนหนาบ่นพึมพำ มอนข้างไบโตที่กอดเอาไว้เมื่อกลางดึกหล่นไปกองอยู่ข้างเตียงนอน เธอรีบหลับตาลง ให้น้ำตาที่ซึมออกมาได้หล่อเลี้ยงดวงตา แล้วเช็ดคราบอายไลเนอร์ที่เกาะติดอยู่รอบดวงตาที่ชั้นเดียว เจ้าของดวงหน้านั้นไม่ได้เห็นสภาพไบหน้าเลอะเทอะเครื่องสำอางและทรงผมหยิกหยักคกที่มัดเอาไว้เมื่อคืนซึ่งเวลานี้หลุดล้วยพันกันจนเจ็บหนังศีรษะ

“นี่ถ้าพี่แวนดี้รู้ว่าเปลอนอนโดยไม่ล้างเครื่องสำอางออก มีหวังโดนบ่นจนหูชาแน่” กมลชนกพูดอย่างนึกขัน นึกภาพครูสอนแต่งหน้าสาว-

ประเภทสองที่คงเดินเท้าสะเอวทำเป็ดรอบตัวเธอ แล้วร่ายคำบ่นตามมา
อีกเป็นกระบวนงูที่ไม่ยอมปฏิบัติตามที่สอนอย่างเคร่งครัด

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากหาวแล้วทำท่าจะล้มตัวลงนอนต่อ แต่
แสงแดดจ้าที่แยงตาทำให้เธอรำคาญ ด้วยไม่ชอบนอนในที่ที่มีแสงสว่าง
ทั้งๆ ที่เลือกใช้ผนังกระจกบานใหญ่ตกแต่งห้องนอนคอนโดตั้งแต่เพดาน
จรดพื้น เพราะชอบมองวิวข้างนอกยามค่ำคืนได้อย่างเต็มที่

“อ๊วย ลืมล้างหน้าแล้วยังลืมปิดผ้ามาอีก ยายชอสนะยายชอสน์”
กมลชนกบ่นพึมพำ อายกจะนอนต่อแต่ไม่อาจข่มตาหลับลงได้ตั้งใจคิด “เดี๋ยว
นะ แดดส่องจ้าขนาดนี้ มันก็ไม่งกี่ยามแล้วเนี่ย”

นับพลันที่นึกขึ้นได้ หญิงสาวร่างอวบ หัวฟู หน้าเซอะก็รีบลุกพรวด
ขึ้นจากกองผ้าวม แล้วคว้านาฬิกาบนโต๊ะเล็กข้างเตียงขึ้นมาดูทันที

“สิบโมง เป็นไปได้ยังไง นาฬิกาตายหรือเปล่า” ดวงตาสีฟ้าหรี่นั้นเบิก
กว้าง คำว่าแว่นสายตาคอนโดขึ้นมาสวม วินัยเพียงเรื่องเดียวของกมลชนกคือ
เมื่อไหร่ที่เธอสวมใส่คอนแทคเลนส์ หญิงสาวจะไม่ลืมถอดออกก่อนนอน
ทุกครั้ง ทว่าตัวเลขที่ปรากฏบนหน้าปัดนาฬิกาก็ไม่ได้เปลี่ยนไปแม้ว่าเธอจะ
สวมแว่นดูแล้วก็ตาม เจ้าตัวยังไม่อยากจะทำเรื่องจิ้งจอกว่าโทรศัพท์ขึ้นมาหมาย
จะดูเวลาเทียบกันก็พบว่าแบตเตอรี่หมด

“อ๊วย ยายมธุระยต์ัวกลมและซี่ลิมได้โล้” กมลชนกหลับตา ทิ้งตัวนอน
อย่างเห็น้อยใจ บางครั้งเธอยังรู้สึกเมื่อตัวเอง แต่ยังหอรอก ข้อเสียบของเธอ
ไม่ได้มีเท่านี้ แค่ไม่อาจแยกออกมาได้หมดในคราวเดียวต่างหาก...มือเรียว
ความไปบนที่นอน เมื่อพบสายชาร์จแบตเตอรี่ก็รีบลุกขึ้นมาเสียบทันที
หญิงสาวรอประมาณห้านาทีก็เปิดเครื่องโทรศัพท์ อาศัยแบตเตอรี่เพียง
น้อยนิดนั้นดูเวลาให้แน่ใจ

“สิบโมงสิบนาที ใ้ มายก้อด เป็นไปไม่ได้” หญิงสาวส่ายหน้า “วันนี้
วันเสาร์ นัดคุณย่าไว้ว่าจะไปหาที่บ้านริมคลองนี่นา” กมลชนกวาง ไหล่ตก
รู้สึกผิดที่ปล่อยให้ญาติผู้ใหญ่รอานานขนาดนี้ หญิงสาวรีบลุกจากที่นอนราว

ติดสปริง “ไม่มีเวลาเก็บที่นอน หิ้งไว้แบบนี้ก่อนนะแล้วจะกลับมาเก็บให้เนียบเลย”

พูดแล้วชูสามนิ้วขึ้นสัญญา ตีต่างว่ามีคนกำลังฟังเธอพูด ก่อนจะรีบวิ่งไปรื้อตู้เสื้อผ้า หอบข้าวของวิ่งเข้าห้องน้ำไปอย่างทุลักทุเล หมายจะทำเวลาอย่างเต็มที่

กมลชนกมาถึงบ้านสวนริมคลองรังสิตของย่าอุ่นเวลาสิบโมงห้าสิบนาที หญิงสาวหิ้วแขนข้างที่ยกขึ้นมาดูนาฬิกาข้อมือลงข้างตัว พร้อมระบายลมหายใจออกมาพริ้วใหญ่ แล้วดับเครื่องยนต์ซ่อนด้าแจ๊สสีขาวที่กมลและอนงค์ บิดามารดาซึ่งรับราชการครูทั้งคู่ซื้อให้เป็นของขวัญในวันที่ยกการศึกษาและสอบไปประกอบวิชาชีพเภสัชกรได้สำเร็จ และเข้าประจำโรงพยาบาลชื่อดังของรัฐได้เมื่อสามปีที่แล้ว ท่ามกลางความตั้งใจของครอบครัวที่มีเพียงกมลชนกคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าเธอมานะบากบั่นเพื่อจะสอบให้ได้ลำดับที่ ๑ เพื่อให้มีสิทธิ์เลือกโรงพยาบาลที่จะเข้าประจำเป็นคนแรกเพราะสาเหตุใด

หญิงสาวร่างอวบนิดๆ ที่สวมเสื้อยืดพอดีสีตัวและกางเกงขาสั้นมอม เลยร้วบ้านริมคลองรังสิตของย่าอุ่นไปยังบ้านอีกหลัง บ้านขนาดกลางซึ่งมีรั้วติดกันนั่นคือบ้านของบิดามารดาที่เธออาศัยมาตั้งแต่เหนื่อยคุ่มใหญ่ ก่อนจะไปซื้อคอนโดอยู่และเปิดร้านขายยาเป็นของตัวเองเมื่อสองปีที่แล้ว

“สายแล้ว คงจะแวะไปหาพ่อกับแม่ไม่ทัน ไปหาย่าอุ่นก่อนดีกว่าเดี๋ยวตอนเที่ยงทุกคนก็แวะมากินข้าวพร้อมกันที่นี้อยู่ดี”

เมื่อตัดสินใจได้ หญิงสาวผู้เป็นขวัญใจของทั้งสองบ้านที่มีรั้วติดกันนี้ก็เดินดุ่มเข้าไปในบ้านทรงไทยครึ่งไม้ครึ่งปูนสีขาวยาวของย่าอุ่น... ลมพัดเบาๆ ไปไม่จากต้นไม้น้อยใหญ่ที่ย่าอุ่นปลูกเอาไว้รอบๆ บริเวณบ้านทำให้กมลชนกรู้สึกดีขึ้น อบอุ่นใจทุกครั้งที่ได้มาเยือน หญิงสาวเปิดประตูเข้าไปในบ้าน เธอรู้ว่าย่าอุ่นไม่ได้ล็อกประตู ทว่ากลับไม่หยุดแวะในตัวบ้านแต่กลับเดินทะลุไปด้านหลังบ้าน เพื่อไปยังครัวหลังเล็กและคาลาริมน้ำของย่าอุ่น สถานที่

ซึ่งทุกคนจะมารวมตัวกันในมื้ออาหารกลางวันของทุกวัน

“หอมชื่นใจจังเลยค่ะ”

เสียงร่าเริงดังขึ้นทันทีที่หญิงสาวสวมกอดร่างเล็กบ๊อมของย่าอุ่น จากทางด้านหลัง สูดลมหายใจลึกรับกลิ่นแป้งเด็กและกลิ่นน้ำอบไทยอ่อนๆ ที่โชยมาเตะจมูกซึ่งเธอคุ้นชินมาแต่เล็กแต่น้อย เวลาที่มีความพิศพิศตัวกลมชนมักก็ใช้วิธีอดอ้อนเช่นนี้เสมอ ทำให้ไม่มีใครโกรธเธอจริงจังได้สักคน เพราะต่างพากันใจอ่อนให้แก่ตาหยีๆ ที่กะพริบปริบๆ อยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

“ดูคุณะเจ้าซอส ย่าตกใจหมดเลย” เสียงเอ็ดนั้นแจ้วความเอ็นดูอยู่เต็มเปี่ยม

กลมชนท้าวเราะร่าเริง กอดรัดร่างนุ่มนึ่งก่อนจะปล่อยออก แล้วเบนสายตาไปยังสิ่งที่อยู่ในมือของย่าอุ่นแทน

“คุณย่ากำลังบดอะไรอยู่หรือคะ” เธอถามคำถามเช่นนั้นมานับครั้งไม่ถ้วน นับตั้งแต่จำความได้และมาวิ่งเล่นที่บ้านหลังนี้

“ก็นี่ไงละ ที่ย่านัดซอสให้มากก่อนเวลากินข้าว ย่าจะสอนซอสทำยาสี่พันโบราณ” ย่าอุ่นพูด ขณะใช้สากบดสิ่งที่อยู่ในครกหินเล็กๆ นั้นอย่างใจเย็น

“แต่ซอสก็ยังไม่มาสายอีกจนได้ เลยไม่ได้ฝึกทำตั้งแต่แรกเลย ขอโทษนะคะคุณย่า” กลมชนทักเปรยขึ้นอย่างรู้สึกผิดแล้วสวมกอดบุคคลที่ตัวเองเคารพรักเสมือนย่าแท้ๆ

“วิธีทำก็ไม่ยากหรอก แค่มีส่วนผสมให้ครบแล้วนำมาบดละเอียดรวมกันเท่านั้นเอง ซอสลองดูว่ามีส่วนผสมอะไรบ้าง” ย่าอุ่นอธิบาย ขณะที่กลมชนทักว่าถ้วยยาขึ้นมาดู แล้วก็หันหลังไปสูดดมกลิ่นอย่างรู้งาน

“สำคัญคือต้องใช้เวลา ใส่ใจและอดทนในการบดส่วนผสมต่างๆ ให้ละเอียด” เสียงย่าอุ่นดังมาอีก

กลมชนทักมองครกหินบดยาสี่พันของย่าอุ่น “เนื้อผงยาสี่พันของ

คุณย่าละเอียดยามากจนเหมือนผงแป้งเลยคะ”

“ย่าถึงได้บอกซอสว่าขั้นตอนสำคัญคือการใช้เวลาและความใส่ใจ อดทนจนกว่าเราจะได้ผงยาสีฟันเนื้อละเอียด ของโบราณนั้นนอกจากจะมีสรรพคุณที่ดีแล้ว ยังแฝงไว้ด้วยข้อคิดที่คนรุ่นหลังมักลืมใส่ใจ แต่ย่าเป็นคนโบราณ ย่าก็อยากจะทำให้ลูกหลานที่ยาร์กไม่ลืมภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ” ท่านเอ่ยสอนอย่างใจเย็น

กมลชนกวางถ้วยส่วนผสมในมือลงแล้วสวมกอดย่าอ่อน

“ซอสโซคดีจังเลยคะที่ได้มีโอกาสมาเป็นลูกหลานของคุณย่า” เธอเอ่ยหยดน้ำเล็กๆ เอ๋อซึ้งขอบตาเรียวเล็ก ครอบครว้ของเธอช่างโชคดีนักที่มีบ้านติดกับบ้านริมคลองของคุณย่าอ่อน

ย่าอ่อนไม่ตอบคำใด แต่ยกมืออวบอุ่มลูบผมหยิกหยักศกที่มัดเอาไว้หลวมๆ ของกมลชนกแผ่วเบา ยิ้มอบอุ่นเสียจนกมลชนกอยากจจะร้องไห้

“ไหนดูซิว่าซอสดมแล้วรู้ใหม่ว่าในถ้วยพวกนี้มีอะไรบ้าง ภาลัชคนเก่งของเราเรียนทำยาฝรั่ง จะจำสมุนไพรไทยๆ ของเราได้หมดหรือเปล่านะ” ย่าอ่อนแกล้งเปรย

กมลชนกกลืนยิ้มจนตาหยี ย่าอ่อนมีวิธีทำให้เธอยิ้มออกได้ทุกเวลา...

“มีเปลือกข่อย ลิ่นทะเล” หญิงสาวยิ้ม ก้มลงไปสูดดมความหอมสดชื่นในถ้วยใบอื่นต่อ “กานพลู แถมเกลือ พิมเสน การบูร และสารส้มคะ อ้อ มีเมนทอลด้วย”

“เก่งมากจ๊ะ” ย่าอ่อนเอ่ยชม เมื่อหลานรักตอบได้ครบหมดทุกอย่าง

“ก็ซอสเป็นหลานคุณย่านี่คะ” เธอเอ่ยประจบ พาให้คนแก่ยิ้มได้

“ยาสีฟันโบราณนอกจากจะช่วยให้ฟันสะอาดแล้ว ยังบรรเทาอาการปวดฟัน เหงือกบวม เหงือกอักเสบ พวกเลือดออกตามไรฟัน รำมะนาด แล้วก็ระงับกลิ่นปากได้ชะงัดนักใช่ไหมคะ” กมลชนกยิ้มหวาน

“เก่งมากจ๊ะ ภาลัชสาวคนเก่ง” ย่าอ่อนเอ่ยชม

“เคยได้ยีนคุณหมอฟันห้องสมัยเรียนต่างหากล่ะคะ”

หญิงสาวบ่อกปากกระซิบกระซาบกับคุณย่าราวกับกลัวว่าใครจะมาได้ยิน ทั้งๆ ที่รู้ว่าบัดนี้มีเพียงเธอและย่าอุ่นเพียงสองคนในบ้านเท่านั้น

กิริยานั้นทำให้ผู้สูงวัยหัวเราะ รู้ว่าหลานสาวพูดถึงใคร แม่คนถูกพูดถึงจะไม่อยู่ แต่หลานสาวคนโปรดของท่านก็ยังเกรงฝ่ายนั้นอยู่ตลอดเวลา คนที่อาบน้ำร้อนมาก่อนส่ายหน้า “เพราะอย่างนี้ยาก็เลยยังชอบทำยาสีฟันโบราณใช้ แม้ว่าจะมียาสีฟันสมัยใหม่มาวางขายให้เกลื่อนเมือง แต่มันก็สูญเสียปัญญาของบรรพบุรุษเราไม่ได้หรอก”

กมลชนกแย้งขึ้นในใจว่า ‘เพราะหลานชายของคุณย่าเป็นหมอฟัน คุณย่าจึงช่วยเขาดูแลรักษาฟันของทุกคนด้วยใช้ไหม หลานของคุณย่าจะได้ไม่ต้องเหนื่อย’

“ซอสเข้าใจแล้วคะ คุณแม่เองก็เคยบอกซอสว่ายาสีฟันโบราณของคุณย่าแก้อาการร้อนในได้ชะงัดนัก” กมลชนกรับพูด เมื่อรู้สึกตัวว่าตัวเองเงยไปนาน

“เออละ เสรีจพอดี ปกติเราบดเสรีจก็ใช้ได้เลย แต่ถ้ามันชิ้นก็เอาไปตากแดดให้หายชื้นแล้วเอามาใช้ต่อได้” ท่านส่งผงยาสีฟันโบราณให้กมลชนก

“ใช้ทั้งเป็นผงๆ อย่างนี้เลยหรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม เพราะมันผิดลักษณะยาสีฟันทั่วไปที่เธอเคยเห็น

“ถ้าอยากให้มีมันเปียกก็ใส่กลีเซอรินเพิ่มลงไปได้จ้ะ แต่สูตรของย่าไม่ต้องใช้” ท่านอธิบายต่อ

กมลชนกไม่แปลกใจที่ย่าอุ่นพูดราวกับคุ้นเคยกับส่วนผสมเหล่านี้เป็นอย่างดี ก็หลานชายของท่านเป็นหมอฟันนี่นา ที่สำคัญท่านเป็นคนสอนและเป็นหัวหน้ากลุ่มการทำยาสีฟันโบราณเป็นผลิตภัณฑ์โอท็อปประจำตำบลเองด้วย

“เอาไปลองใช้ดูสิว่ารสชาติเป็นอย่างไร สีฟันสมัยใหม่ของเจ้าได้หรือเปล่า”

กมลชนกรับรับมา ใช้ช้อนคันเล็กตักยาสีฟันแล้วนำเข้าปากไปทันที

“ตายละ ย่าจะบอกให้ลงนิตเดียว ไม่คุ้มลิ้นรสมันเพื่อน”

ย่าอุ้มยกมือทาบอกเมื่อเห็นหลานรักทำหน้าเบ้ แก้มพอง แล้วรีบวิ่งออกไปนอกชาน ใช้ขันเงินตักน้ำในตุ่มเข้าปากแล้วรีบ้วนปากพรวดลงไปบนสนามหญ้าสีเขียว ทว่ากลับรุดลงไปบนรองเท้าแตะหนึ่งคู่หนึ่ง หญิงสาวขมวดคิ้ว หลับตา ไม่อยากคาดเดาเลยว่าเจ้าของรองเท้าคู่นั้นเป็นใคร

เสียงหัวเราะของย่าอุ้มทำให้กมลชนกยิ้มตาขึ้น แล้วค่อยๆ มองอีกฝ่ายผ่านแว่นอันโตโล่จากปลายเท้าขึ้นสู่กางเกงสแล็กส์ลำลอง ผ่านช่วงขาเรียวยาว เอวและลำตัวซึ่งทำให้รู้ว่าไม่ใช่ผู้สูงอายุนั่นเอง ความหวังของเธอค่อยๆ ดับลงทีละนิต

มีตัวเลือกเหลือเพียงแค่สองตัวเลือกเท่านั้น... คู่ปรับตัวแสบทนายสุดเจ้าเล่ห์คนน้อง หรือคุณหมอมมาดขริมคนพี่

แม้อาจจะโดนวิ่งไล่เตะรอบบ้าน แต่กมลชนกกลับภวานาให้เป็นอาชวิน ทนายปากจัดคู่ปรับตัวแสบของเธอมากกว่าใครอื่น ทว่าเมื่อมองหน้าขึ้นในระดับที่มองเห็นได้ชัด ใบหน้าและสายตาก็กำลังสบกับเธออยู่ในขณะนี้ กลับทำให้กมลชนกนึกอยากจะทำอะไรสักอย่าง ลงไปนอนแต่ตื่นอยู่บนพื้นหญ้าเสียเดี๋ยวนั้น ลูานที่ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ใดรับคำภวานาของเธอเลยแม้แต่องค์เดียว

“พี่หมอลูา”

ริมฝีปากอิมั้นพึมพำ ยามมองใบหน้าขิมขริมของคนตรงหน้าทีเหลือบมองเธอเพียงนิตเดียว... แค่นิตเดียวจริงๆ ก่อนที่เขาจะหันไปยกมือไหว้ย่าอุ้มพร้อมอิม่อ่อนโยน กิริยาผิดกับที่แสดงออกต่อเธอมากมานัก

คนร่างสูงโปร่งที่กำลังจะก้าวผ่านหน้าไปนั้นทำให้กมลชนกยืนนิ่งงัน สายลมบางเบาที่เคยพัดให้ความสดชื่นเมื่อแรกมาเยือนบ้านสวนริมคลองของคุณย่าสงบนิ่งจนน่าใจหาย อากาศสดชื่นที่เธอเพิ่งสุดดมเต็มความสุขให้ชีวิตพลันแปรเปลี่ยน สมองและหัวใจหยุดชะงักคล้ายโดนยาชา มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่แดงก่ำตัดพ้อคนตัวโต แต่เพราะแว่นช่วยบดบังแวตเอาไว้

ทำให้หญิงสาวยังยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่แสดงพิรุณใดๆ ออกมาให้ชายหน้ามากกว่าที่เป็นอยู่

ภาพที่เธอเดินสวนผ่านเธอไปในขณะนี้ราวกับย้อนไปยังวันวาน ตอกย้ำให้ภมลชนกรู้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่จะยืนเคียงคู่กับผู้ชายที่แสนเพียบพร้อมอย่าง ทพ. ฐานันดร ฐาปณานุวัฒน์ ทันตแพทย์หนุ่มผู้มีดีกรีเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาทันตแพทย์ที่สาวๆ ต่างพากันมองจนเหลียวหลัง ผู้มีดีทั้งฐานะ หน้าทีการงาน และหน้าตา

เขาเคยดูดีและสูงส่งอย่างไรในวันวาน วันนี้ผู้ชายคนนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้นเสมอ

แม้อยู่ใกล้ แต่กลับห่างไกลจนเธอไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้เอื้อมมือคว้า...

‘หม้ออ้วนอยู่ที่นี่เอง เราตามหาตั้งนานเนอะ’

หม้ออ้วนคือชื่อที่เพื่อนๆ ใช้เรียกเด็กผู้หญิงรูปร่างค่อนข้างอ้วน ผิวคล้ำแดด ผมหยิกหยักกึ่งที่ฟูตลอดเวลาแม้เวลาตัดผมจะพยายามซอยด้านในเพื่อไม่ให้มันบานออกมามากเกินไปก็ตาม แวนตาหนาเตอะช่วยเสริมให้ภาพลักษณ์ของเธอโดดเด่นต่อทุกสายตา...โดดเด่นแต่ใช้ว่าจะน่ามองสักนิดไม่

คนที่ถูกเรียกไม่ได้หันกลับมาหาเพื่อนสาว ยังคงมองไปยังสนามบาสเกตบอลในโรงยิมของโรงเรียน ที่ในเวลานี้มีทีมนักกีฬาของโรงเรียนกำลังฝึกซ้อมสำหรับการแข่งขันกีฬาประจำปีของกลุ่มโรงเรียนในเครืออีกไม่กี่อาทิตย์ข้างหน้า

ขณะนี้คือเวลาพักของบรรดานักกีฬาทุกคน บางคนก็เดินไปเข้าห้องน้ำ บางคนก็นั่งพัก บางคนยืนดื่มน้ำฟิงอัมจันทร์ สำหรับเด็กสาวๆ ที่เข้ามานั่งเชียร์และเมียงมองรุ่นพี่ ม. ๖ ซ้อมกีฬาเช่นนี้เห็นว่าทุกคนช่างเทเหลือเกิน วันนี้ก็เป็นเช่นทุกวัน ที่มีกองเชียร์สาวๆ มากมายตามมาเชียร์นักกีฬาขวัญใจ

ของตัวเอง ตั้งแต่เด็กม. ๑ รุ่นราวคราวเดียวกับกมลชนกถึงกระทั่งมัธยมปลายที่โตเป็นสาวสะพรั่งและสวยงามระดับดาวโรงเรียน ทว่าความพิเศษของวันนี้ยิ่งทำให้สาว ๆ เหล่านั้นเพิ่มจำนวนมากกว่าวันปกติ

กมลชนกก็มั่งมั่งมองดอกกุหลาบสีแดงเพียงดอกเดียวที่เริ่มเผลอในมือ ซึ่งเธออุตส่าห์ตื่นแต่เช้าเพื่อแวะตลาดซื้อมาหมายจะมอบเป็นของขวัญวันวาเลนไทน์ให้แก่ ‘พี่ชาย’ ผู้ซึ่งเป็นเหมือนอัศวินในใจของเธอมาตลอด แต่เขาไม่เพียงเป็นขวัญใจของเธอเท่านั้น จุฬานันดรยังเป็นขวัญใจของผู้หญิงทุกคนที่ได้พบเจอเขาเช่นเดียวกัน

‘ดูสิ สาว ๆ พวกนั้นล้อมหน้าล้อมหลังพี่ลุ้ตาเต็มไปหมด ทั้งกุหลาบข้อใหญ่ ทั้งช็อกโกแลต รุ่นพี่สวย ๆ ทั้งนั้น เราจะแทรกเข้าไปได้อย่างไร’

คนที่เรียกเธอยังคงบ่นต่อไป

กมลชนกไม่ได้หันกลับไปมองหน้าคนพูด เพราะรู้สึกจุกจนพูดไม่ออก ไม่อยากให้เกิดเห็นสีหน้าของตัวเองในเวลาอันสั้น แม้ว่าจะมีแว่นอันโตคอยบดบัง แต่เธอก็อายเกินกว่าที่จะยอมให้ใครได้เห็น

เขายืนอยู่ตรงนั้น...ท่ามกลางผู้หญิงมากมายที่ต่อคิวกันมอบของขวัญวันวาเลนไทน์ด้วยความยินดี แต่เธอที่มีโอกาสได้พบเขาก่อนใคร ได้รู้จักและอยู่ใกล้ ๆ เขาก่อนใครกลับต้องยืนมองอยู่ตรงนี้...ในที่ที่สายตาของจุฬานันดรไม่เคยมองกลับมาเลยสักครั้ง

‘หมู่อ้วน’

เงียบ

‘ซอส’ เพื่อนสาวยอมเปลี่ยนชื่อเรียก เมื่อรู้สึกว่าเพื่อนตัวอ้วนที่เคยใจดีเสมอไม่ยอมหันกลับมา เข้าใจว่าอีกฝ่ายโกรธที่ไปเรียกอย่างนั้น

เด็กสาวไม่รู้ว่ากมลชนกชินเสียแล้วกับคำเรียกเหล่านั้น ชินจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เพื่อนบางคนเรียกเธอว่า ‘อ้วนดำ’ ด้วยซ้ำไป แต่ที่ยังยืนนิ่งอยู่กับที่ก็เพื่อทำให้เป็นปกติที่สุด ก่อนจะหันกลับไปเผชิญหน้าโดยไม่ให้เพื่อนสงสัย

‘อ้อ มีอะไร’

ในที่สุดเจ้าของชื่อที่เพื่อนๆ เรียกหมู่อ้วนก็ยอมหันกลับมาพร้อมยิ้มอ่อนๆ ทั้งแวต่ายังดูอ่อนล้า แต่เพื่อนสาวคนนั้นกลับไม่ใส่ใจสังเกต

‘คือเรามีเรื่องจะขอให้ซอสช่วยเราหน่อยนะ’ พูดแล้วก็ยิ้มเขินอาย

กมลชนกมองเพื่อนสาวร่วมชั้นที่แม่จะเรียนคนละห้องกัน แต่เธอก็คุ้นเคยกับอีกฝ่ายมากเพราะทำกิจกรรมของโรงเรียนร่วมกันหลายอย่าง ทำให้ยีนบิดไปมานั้นทำให้เด็กสาวขมวดคิ้ว

‘มีอะไรเหรอเปิ้ล’ ถามออกไปด้วยความเคยชิน

เด็กสาวที่ชื่อเปิ้ลไม่ตอบ แต่กลับยื่นกล่องช็อกโกแลตมาวางใส่มือของกมลชนกที่รับมาถือเอาไว้อย่างงงๆ ยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเพื่อนต่างห้องว่าต้องการสิ่งใดจากเธอ

‘เรารู้ว่าซอสสนิทกับพี่ฐาเพราะบ้านอยู่ติดกันใช่หรือเปล่า’ เปิ้ลถามตรงประเด็น เพราะสืบมาเป็นอย่างดีแล้วจากเพื่อนร่วมห้องเดียวกับกมลชนก

‘ใช่ บ้านเรากับพี่ฐาอยู่ติดกัน’ กมลชนกยอมรับ แต่ไม่ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองบ้านมากไปกว่านี้

‘ดีเลย’ อีกฝ่ายลึงโลด

‘ดียังไงเหรอ’ เด็กสาวยังไม่ค่อยเข้าใจจุดประสงค์ของเพื่อนนัก

‘เราอยากฝากให้ซอสเอาช็อกโกแลตนี้ไปให้พี่ฐาหน่อย คือเราไม่กล้า’
เปิ้ลยอมสารภาพ

‘ไม่เอาหรอก’ กมลชนกผลักช็อกโกแลตในมือหมายจะคืนให้เจ้าตัว แต่เปิ้ลไม่ยอมรับคืน

‘นะ ซอส ช่วยเราหน่อย เราขอร้อง เราชอบพี่ฐามากเลย แต่ซอสดูนั้นสิ’ เปิ้ลพยักพยเปิดให้กมลชนกหันไปมองในโรงยิม

‘พี่ฐาก็อยู่นั่นไง เปิ้ลเอาช็อกโกแลตไปให้สิ’ กมลชนกกลับใจตอบ ไม่อยากรับหน้าที่นี้เลยสักนิดเดียว เหลือบมองดอกไม้ในมือของตัวเองแล้วก็

นี่ก็อยากร้องไห้เต็มแก่

‘เราจะกล้าเอาไปให้ได้อย่างไร รุ่นพี่ม. ๔ ม. ๕ ที่ยืนรุ่มอยู่ตรงนั้นสวย
ขาว น่ารักๆ ทั้งนั้นเลย ไหนจะพี่จำ ม. ๖ ดาวโรงเรียนที่เรียนห้องเดียวกับ
พี่ลู้จอีก ได้ข่าวว่าอยู่กลุ่มเดียวกันด้วยนะ เราไม่กล้าหอรอก’

เขี่ยเอ่ยสิ่งที่กมลชนกรู้ดีอยู่แล้ว เด็กสาวถอนใจเมื่อเห็นสีหน้าของ
เพื่อนสาว เธอเข้าใจความรู้สึกนี้ได้ดีกว่าใครทั้งหมด

‘อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ เข้าไปเถอะ พี่ลู้จใจดีหอรอก’ กมลชนกปลอบ
‘ไม่เอาหอรอก ซอสช่วยเราหน่อยนะ ถือว่าเราจ้ำงก็ได้ ซอสอยากได้
อะไรบอกเรามาเลย เราหาให้เต็มที่ เราหน้าตาธรรมดาขนาดนี้ ขึ้นเข้าไป
ใกล้พี่ลู้จมีหวังรุ่นพี่พวกนั้นได้เขม่นเอาแน่’

‘เราหน้าแยกว่าเขี่ยอีกนะ’ กมลชนกพูดอย่างปลงๆ

‘มันไม่เหมือนกัน ซอสเป็นน้องของพี่ลู้จ ใครๆ ในโรงเรียนนี้ต่างก็รู้
ทั้งนั้น ถ้าซอสเอาไปให้ พี่ลู้จต้องยอมรับช็อกโกแลตนี้แน่นอน แล้วก็จะไม่มี
ใครกล้ามาว่าอะไรด้วย เพราะไม่อยากมีเรื่องกับพี่วิน’

เขี่ยพูดถึงอาชวิน น้องชายแท้ๆ ของฐานันดรที่เรียนอยู่ชั้น ม. ๖ ซึ่ง
สนิทกับกมลชนกมากเป็นพิเศษ และคอยตามดูแลเด็กสาวตั้งแต่เริ่มเข้ามา
เรียนที่โรงเรียนนี้ใหม่ๆ ทำให้กมลชนกเข้ามาเรียนที่นี่ได้โดยไม่มีรุ่นพี่คน
ไหนกลักรุ่นแก๊งหรือเข้าใกล้มากนัก

คำพูดของเขี่ยทำให้กมลชนกนั่งคิด เธอเข้าไปใกล้ฐานันดรได้โดยไม่มี
ผู้หญิงคนใดกล้าต่อว่าอย่างนั้นหรือ

‘นะซอส นะ ช่วยเราหน่อยนะ’ เขี่ยยังคงขอร้องมาอีก

กมลชนกหันกลับมามองหน้าเพื่อน สลับกับหันไปมองฐานันดรที่ยืน
อยู่ท่ามกลางเด็กสาว อีกไม่ถึงห้านาทีก็คงหมดเวลาพักของนักกีฬาแล้ว

‘ก็ได้’ กมลชนกยอมรับคำในที่สุด

‘เฮ้ ซอสใจดีมากที่ช่วยเรา’ เขี่ยร้องลึงโลด ควักกระเป๋ายิบแบงก์
สีฟ้ามายัดใส่มือเธอ

กมลชนกหมายจะปฏิเสธ แต่อีกฝ่ายก็รีบรุดหลังเธอให้เดินเข้าไปใน
 โรงยิมเข้าเสียก่อน ใครคนหนึ่งสังเกตเห็นเธอเข้า มีสายตาก็หลายคู่มอง
 มา เด็กสาวไม่แน่ใจว่าสายตาเหล่านั้นกำลังคิดอะไรกับการที่เธอกล้าเดินเข้า
 มาในโรงยิมแห่งนี้ท่ามกลางผู้คนมากมาย

‘อ้าว ซอสม่าทำไม มีอะไรหรือเปล่า’

เป็นเสียงเรียกของฐานันดรที่ช่วยแหวกฝูงคนให้แก่เธอโดยอัตโนมัติ
 กมลชนกรู้สึกได้ทันทีว่านี่คือเส้นทางพิเศษที่จะทำให้เธอเข้าถึงตัวฐานันดร
 ได้โดยไม่มีพิธีใดๆ

‘มีเพื่อนฝากมาให้คะ’ เด็กสาวหลับตาพูดขณะส่งกล่องช็อกโกแลตไป
 ให้เด็กหนุ่มตรงหน้า สิ่งที่วางทับอยู่บนกล่องช็อกโกแลตคือดอกกุหลาบ
 สีแดงที่เธอเฝ้าจ้องจะมอบให้เขามาทั้งวัน ในที่สุดกุหลาบสีแดงดอกนี้
 ก็ได้อยู่ในมือของ ‘พี่ชาย’ เสียที แม้ว่ามันจะมาในนามของคนอื่น แต่นี่ก็เป็น
 หนทางเดียวที่เธอจะได้มอบมันให้แก่เขา

ผู้ชายตรงหน้าก้มลงมองกล่องช็อกโกแลตและดอกกุหลาบในมือ
 เด็กสาวที่นำมาวางซ้อนในมือของเขาเงิบๆ แววดตาของฐานันดรนั่งมาก
 เสียจนกมลชนกเองก็หัวน้ำใจ

‘เพื่อนเธอ’ ถ้อยคำนั้นหลุดออกมา

‘คะ’ กมลชนกรับรับคำ ยิ้มลึกลอด

‘ชื่อเขี่ย อยู่ห้องหก ยืนอยู่ข้างหน้าโรงยิมตรงโน้น’ กมลชนกชื้ออก
 ไปด้านหน้าโรงยิม

ฐานันดรมองตามมืออูมๆ นั้นไปก็ได้เห็นเด็กสาวชื้อายคนหนึ่งเมียง
 มองกลับมา เด็กหนุ่มมองนั่งจนสาวๆ คนอื่นมองตามสายตาของเขากลับไป

‘อืม ขอบใจนะ’ เด็กหนุ่มเดินนำกล่องช็อกโกแลตไปวางรวมกับ
 ของขวัญวันวาเลนไทน์ชิ้นอื่นๆ ที่เด็กผู้หญิงทั้งโรงเรียนมอบให้เขาในวันนี้
 สิ่งที่อยู่ใต้มือมีเพียงดอกกุหลาบสีแดงเพียงดอกเดียวจนหลายคนหันไป
 ซุบซิบ เหลือบมองไปยังเด็กสาวที่ชื้อเขี่ยที่บัดนี้วิ่งหนีออกไปที่อื่นแล้วเพราะ

ความอาย

เจ้าของดอกกุหลาบแดงนั้นพิเศษถึงขนาดที่หนุ่มนักกีฬาสุดป๊อปของโรงเรียนถือไว้ไม่วาง

กมลชนกได้แต่มองตามมือเรียวยาวที่ถือดอกกุหลาบแดงของเธอเอาไว้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเวลานี้ยากเกินกว่าจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

หมด

‘พี่ฐาจะรู้ไหมนะ ว่าเจ้าของดอกกุหลาบสีแดงตัวจริงยืนอยู่ตรงนี้ กุหลาบดอกนั้นเป็นของซอสเอง’

๓

“ไหว้พระเถอะลูก”

ย่าอุ่นยิ้มอ่อนโยนพร้อมกับการไหว้พระพระรับไหว้หลานชายคนโต แกวตาทาของท่านสดใสและมีความสุขเสมอยามได้เห็นลูกหลานที่ท่านรักแวะเวียนกันมาเยี่ยมทุกวันไม่ขาดสาย นึกดีใจที่ทุกคนปฏิบัติตามกฎเหล็กที่ท่านเคยยื่นคำขาด ให้สมาชิกในครอบครัวต้องกลับมารับประทานอาหารกลางวันร่วมกันที่บ้านริมคลองรังสิตหลังนี้อย่างเคร่งครัด

“คุณย่ากำลังทำอะไรอยู่ครับ ทำทางนำสนุก” ฐานันด์ร์ทักทายย่าของเขาโดยไม่หันกลับมามองด้านหลังแม้แต่น้อย

กมลชนกละสายตาจากแผ่นหลังกว้างที่เธอเคยแอบมองมาตั้งแต่เด็กจนโต สีหน้าสลดลงจนเป็นหมางออย่างที่อาชวินชอบล้อบ่อยๆ แต่ในเวลาที่อาชวินไม่อยู่เช่นนี้ ใครเล่าจะสนใจหันมามอง

คนไม่สวยก็ต้องดูแลตัวเองสินะ

เจ้าของร่างอวบก็มลงเก็บขันเงินที่ทำหล่นบนพื้นหญ้าตอนที่เงยหน้าขึ้นมาเจอฐานันด์ร์ จากนั้นจึงนำไปตักน้ำในตุ่มมาบัววนปาก ถอดแว่นออก

ล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นเพื่อเรียกสติคืนมา แว่วเสียงสองย่าหลานโต้ตอบกัน
แม้ว่าจะทำเป็นไม่สนใจฟังนักก็ตาม

“บดยาสีฟันโบราณนะ หมอจู่จะลองหน่อยใหม่ละ ย่าอยากรู้เหมือนกันว่าคุณหมอฟันคนเก่งจะจำวิธีทำยาสีฟันโบราณของย่าได้อยู่อีกหรือเปล่า”
ย่าอุ่นกระเซ้า

“ได้สิครับ ยาสีฟันโบราณสูตรของคุณย่า ผมยังเคยนำไปสอน
นักศึกษาให้ไปทดลองทำใช้กันด้วยเลย เวลานี้เองๆ เขาไปออกค่ายที่ไกลๆ
ก็นำไปสอนชาวบ้านเขาด้วย”

เสียงทุ้มเป็นจังหวะน่าฟังนั้น ทำให้กมลชนกอดเคิ้มตามไม่ได้ พาน
นี้ก็อิจฉาบรรดานักศึกษาทันตแพทย์ทั้งหลายที่มีอาจารย์หมอที่ทั้งเก่งและ
แสนดีแบบนี้คอยบรรยายให้ฟังตลอดเวลา ถ้าเป็นเธอคงจะเข้าเรียนครบ
โดยไม่ยอมขาดเรียนแม้สักคาบ จะตั้งใจฟังและเลกเซอร์กลับมาครบทุก
ถ้อยคำอย่างแน่นอน...กมลชนกยิ้ม นึกถึงสมัยที่ตัวเองเป็นเพียงนักศึกษา
เภสัชศาสตร์ แต่สวมรอยไปนั่งฟังการบรรยายร่วมกับนักศึกษาทันตแพทย์
หลายต่อหลายครั้ง จนกระทั่งมีนักศึกษาทันตแพทย์บางคนคิดว่าเธอเรียน
ทันตแพทย์จริงๆ เสียก็มี

“ต้องอย่างนี้หลานคนเก่งของย่า ว่าแต่วันนี้หมอจู่มีอะไรหรือเปล่า
ทำไมถึงได้รับกลับมาเร็วนัก นี่มันเพิ่งสิบเอ็ดโมงครึ่งเองนะ ปกติว่าจะมา
ก็เที่ยงตรง” ย่าอุ่นตั้งข้อสงสัย ขณะเดียวกันก็เก็บผงยาสีฟันที่ผสมเสร็จ
เรียบร้อยแล้วใส่ขวดโหล เพื่อเตรียมแบ่งแจกจ่ายให้คนในครอบครัวและ
เพื่อนบ้านอีกทอดหนึ่ง

“ก็...เปล่าครับ วันนี้ไม่ได้ลงเวรตรวจคนไข้ มีสอนแค่ช่วงเช้าถึง
สิบโมง เสร็จแล้วก็รีบตรงมาที่นี่เลย” ผู้อ่อนวัยกว่าอธิบายเรียบๆ ไม่ส่อ
พิรุณใดๆ

“แต่เอ...ปกติถึงจะไม่ลงเวรหรือสอนเสร็จแล้ว หมอจู่ก็ต้องอยู่
เคลียร์งานหรือทำโน่นทำนี่อีกนานสองนานกว่าจะมหาย่าได้ล่ะ”

“ก็วันนี้ผม...”

ฐานันดรยังไม่ทันได้อธิบายต่อ ย่าอู่ก็ยกมือห้ามเสียก่อน

“เอาเถอะ จะเหตุผลอะไรก็ช่าง ถือเป็นกำไรของย่านะที่จะได้มีเวลา อยู่พร้อมหน้ากับหลานสองคนมากกว่าปกติ ซึ้งใจคนแก่จริงๆ” ย่าอู่ยังคงยิ้มละไม

“ถ้าคุณย่าชอบ วันหลังจะหาเวลาว่างมาอยู่กับคุณย่าให้มากขึ้นดีไหมครับ”

ทันตแพทย์หนุ่มได้ทีประจบ แต่คนเป็นย่ากลับยกมือห้ามอย่างรู้ทัน

“ไม่ต้องมาแกล้งประจบยาหรือ รู้ล่ะว่าหมอมีงานยุ่งตลอด แต่มา กินข้าวกับยาทุกวันแบบนี้ก็พอแล้วจ้ะ”

“ครับคุณย่า”

“ย่าจะไปอู่แกงแล้วก็เจียวไข่ใส่มะเขือเทศของโปรดตามลักหน้อย เห็นว่าวันนี้กลับจากสัมมนาที่ต่างจังหวัดแล้ว ไม่ได้กินข้าวฝีมือยามาอาทิตย์หนึ่ง มาถึงถ้าไม่ได้กินไข่เจียวของโปรดคงโวยวายน่าดู”

“ให้ผมไปช่วยไหมครับ” ฐานันดรอาสา

หลานของย่าอู่ทุกคนล้วนเคยเป็นลูกมือทำครัวให้ท่านมาตั้งแต่เด็กๆ เลยได้วิชาความรู้นี้ติดตัวไปจนเขาและอาชวินเอาตัวรอดได้เมื่อต้องไปเรียนต่างบ้านต่างเมือง และจำเป็นต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเองตลอดระยะเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศได้อย่างไม่ลำบากจนเกินไปนัก

“ไม่ต้องหรือก ย่าไปทำแบบเดียวกันก็เสร็จแล้ว หมอจู่อยู่ช่วยเจ้าซอสจัดโต๊ะให้เรียบร้อยดีกว่านะ ประเดี๋ยวทุกคนมาถึงจะได้กินกันได้เลย เตี่ยวย่าทำเสร็จแล้วจะออกมาเรียกให้ไปช่วยยก”

“ครับคุณย่า” ฐานันดรรับคำ ย่าอู่จึงเดินเข้าไปในครัว

ชายหนุ่มเริ่มเก็บถ้วยสุมุโพรและอุปกรณ์ทุกอย่างของท่านไว้ในตู้เก็บสุมุโพร จากนั้นจึงขนภาชนะบางส่วนที่จำเป็นต้องล้างทำความสะอาดไปที่ตุ่มน้ำ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นใครบางคนก้มๆ เงยๆ อยู่ข้างตุ่มน้ำ

“อยู่ไหนนะ บ้าจริงเชียว”

กมลชนกบ่นพึมพายพยายามจะเสียบให้มากที่สุดเพราะไม่อยากให้ใครได้ยิน หญิงสาวที่กำลังนั่งยองๆ ความมือไปตามพื้นหญ້ารอบๆ ตุ่มใส่ น้ำ ทว่ากลับคว้าไม่พบสิ่งที่ต้องการสักทีก็เริ่มเมื่อยจึงทิ้งตัวนั่งลงบนพื้นหญ້า เริ่มท้อใจว่าจะแก้ไขสถานการณ์คับขันนี้อย่างไรดี... คิ้วขมวดเข้าหากันจน ผูกเป็นปม ริมฝีปากอึดถูกฟันขาวสะอาดขบไว้จนห้อเลือด เธอยังไม่อยาก ยอมแพ้ง่ายๆ แล้วร้องขอความช่วยเหลือออกไปให้ได้อายุ จึงความสะเปะ- สะปะโดยไม่รู้เลยสักนิดว่าบัดนี้ฐานันดรเดิมนั่งยองๆ อยู่ตรงหน้าเธอ นี้เอง

ดวงตาคมกริบคูนนั้นมีแววสงสัยเต็มเปี่ยม ใบหน้าที่มักจะไร้ความรู้สึกจ่อใกล้ดวงหน้าของกมลชนก สบตากันอย่างใกล้ชิดมากกว่าครั้งใดๆ ถ้าเป็นยามปกติกมลชนกอาจจะช็อกจนเป็นลมไปเดี๋ยวนั้น

แต่ในยามนี้...ดวงตาเรียวเล็กคู่นี้กลับว่างเปล่า มีเพียงรอยเลื่อนๆ ที่ ทำให้เจ้าของร่างอวบอ้อมคิ้วขมวด

“ใครนะ คุณย่าหรือเปล่าคะ” เสียงเล็กๆ غامออกไปอย่างไม่มั่นใจ นัก จนกระทั่งเธอควานไปพบกับรองเท้าแตะหนังเข้าจึงชะงัก

“ทานี่อยู่หรือเปล่า”

น้ำเสียงนุ่มนวลที่กมลชนกฟังก็ครั้งก็ไม่มีความรู้สึกว่าเสียงของใคร ดังขึ้น ก่อนที่แว่นตาอันโตของเธอจะถูกสวมให้อย่างเบาเมื่อ

หญิงสาวหลับตาเพื่อปรับสายตา แล้วลืมตาขึ้นมาใหม่หลังแว่นตาอัน โตนั้น...โลกทั้งโลกกลับมาสดใสสว่างไสว ใบหน้าของผู้ชายในดวงใจลอย เต่นอยู่ในระยะห่างพอสมควร ดวงหน้านั้นหนึ่งเสียดจนกมลชนกชกไม่แน่ใจ ว่าเมื่อไม่นานมานี้ ความรู้สึกใกล้ชิดราวกับจะใช้ลมหายใจเดียวกันนั้นเป็น เรื่องหลอกลวงหรืออย่างไร โฉนเธอจึงรู้สึกมาก่อนหน้านี้ฐานันดรอยู่ใกล้ เธอมากเสียดจนแตะต้องสัมผัสกับเขาได้อย่างไรอย่างนั้น แต่สิ่งที่เธอมองเห็น อยู่นี้ก็กลับตรงกันข้าม

ดวงหน้าใสหม่นลงอย่างเห็นได้ชัด...โลกของความฝันกับโลกของความจริงมักแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เธอเองก็น่าจะได้เรียนรู้ในกฎข้อนี้มานานแล้วไม่ใช่หรือ

“พี่หมอลูกา ขอขอบคุณค่ะ” คำกล่าวขอบคุณนั้นเบาเสนาเบา เพราะเจ้าตัวพยายามเก็บกลิ่นบางอย่างกลับลงไปนอก

ฐานันดรลูกขึ้นยืน แล้วส่งมือของเขายื่นออกมาตรงหน้าของเธอกมลชนกมองฝ่ามือของพี่ชายใจดีด้วยแววตาและท่าทีลังเล แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจวางฝ่ามือลงบนมืออบอุ่นของเขา ปล่อยให้หันทแพทย์หนุ่มออกแรงจุดเธอให้ลุกขึ้นมายืนประจันหน้ากับเขา

ความสูงที่ต่างกันค่อนข้างมากทำให้กมลชนกเป็นฝ่ายต้องเงยหน้ามองเขา พวงแก้มขาวร้อนชูขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ แต่ได้พบเขาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเธอก็กลับทำเรื่องน่าขายหน้าให้เขาได้เห็นถึงสองครั้งสองคราเข้าไปแล้ว

“ลงไปนั่งจับกบอยู่ตรงนั้นทำไมกัน”

คำถามของฐานันดรยิ่งตอกย้ำความน่าอายของตัวเองเข้าไปใหญ่ กมลชนกหลับตาอย่างยอมรับสภาพ

“ซอสถอดแวนออกล้างหน้าค่ะ แต่พอจะเอามาใส่อีกที่มีมือก็ดันปิดตกลงมา”

น้ำเสียงนั้นเบามากเสียจนไม่น่าจะมีใครได้ยิน แต่ฐานันดรคงชินกับน้ำเสียงเช่นนี้ของหญิงสาวตรงหน้า เพราะเขาได้ตอบกับเธอได้ทันที

“แล้วทำไมซอสถึงไม่เรียกพี่”

เสียงเข้มๆ นั้นข่มให้กมลชนกหน้าซีดหนักเข้าไปอีก ทั้งๆ ที่เขาเป็นพี่ใหญ่ที่ใจดีกับเธอเสมอ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรยามได้ยินคำพูดและน้ำเสียงเช่นนี้เธอถึงได้รู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออก

“ก็เรื่องแค่นั้นเอง พี่หมอลูกากำลังคุยอยู่กับคุณย่า ซอสเลยไม่อยากรบกวน” กมลชนกตอบกลับ พลังก้มหน้าลงไปอีก หญิงสาวจึงไม่ได้เห็นแววตาของคนตรงหน้า

“แล้วผลเป็นยังไง นี่ถ้าพี่ไม่เดินมาเจอเข้า ซอสมิต้องนั่งจับกบอยู่ตรงนี้ทั้งวันหรือ”

น้ำเสียงที่เข้มขื่นกว่าเดิมนั้นยิ่งทำให้กมลชนกไม่กล้าแม้แต่จะคิดเงยหน้าขึ้นมา เธอไม่อยากทำให้เขาโกรธหรือแม้แต่ไม่พอใจเลย

“แะนะ สองคนนี่เพลอไม่ได้เลยนะ เป็นต้องจับกันตลอด”

น้ำเสียงทำท้าวทักหัวเราะที่ตั้งขึ้นราวระฆังช่วยชีวิตนั้น ไม่ได้ทำให้กมลชนกรู้สึกปลอดภัยไปตรงแต่อย่างใด ตรงกันข้าม ประโยคนั้นของอาชวินกลับยิ่งทำให้เธออยากแทรกแผ่นดินหนีไปเสียให้รู้แล้วรู้รอดด้วยซ้ำไป... ร่วงอวบน้ำหลังขยับ นี่เป็นโอกาสเดียวที่เธอจะหลุดรอดไปจากสถานการณ์นี้ และเป็นโอกาสเดียวที่จะได้จัดการกับคนปากมอมให้สาแก่ใจ

ผู้ชายมาดเข้ม ดวงตาแพรวพราวอย่างที่คุณหญิงทั่วประเทศอยากจะสยบแทบเท้าผู้ซึ่งยื่นส่งจูบให้เธอในขณะนี้ขวางหูขวางตากมลชนกเป็นอย่างมาก

“ไอ้พี่วินตัวแสบ หยูดอยู่ตรงนั้นเลยนะ”

กมลชนกร้องสั่งพร้อมกับรีบวิ่งไปทันที แต่มีหรือที่คนกะล่อนอย่างอาชวินจะยอมทำตามคำสั่งนั้น ชายหนุ่มวิ่งหนีทันที ไม่มีใครสนใจผู้ชายอีกคนที่ยื่นแพ่งมองสองหนุ่มสาวที่วิ่งไล่ตีกันเหมือนเด็กเล็กๆ เสียงหัวเราะหัวท่อมของอาชวินดังก้องไปทั่วทั้งสนาม ในขณะที่กมลชนกก็ยังตะโกนเรียกให้เขาหยุด

เสียงอะอะนั้นทำให้ยาอุ่นเดินออกมาจากห้องครัว แต่เมื่อเห็นว่าใครกำลังวิ่งไล่กันอยู่ที่สนามหญ้าก็เปลี่ยนใจหมายจะหันกลับเข้าไปในครัวต่อกระนั้นก็ไม่วายหันมาเรียกหลานชายคนโตที่ยังยืนจ้องคนทั้งคู่อยู่อย่างไม่ยอมขยับไปไหน

“ถ้าหมอฐาไม่คิดจะไปวิ่งแข่งกับเขาละก็ เข้าไปช่วยยายกกับข้าวในครัวใหม่”

ฐานันดร์เหลียวมาหายาอุ่น มีท่าที่อึกอักคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง

แต่สุดท้ายเขาก็พยักหน้า “ขอบคุณย่า”

คล้อยหลังสองย่ำหาลานไปแล้ว หม่อมสาวสองคนที่วิ่งไล่กันอยู่ในสนามหญ้าอย่างไม่มีใครยอมใครนั้น ไม่มีทีท่าจะหยุดง่ายๆ แต่เพราะรูปร่างอวบหนืดๆ ของกมลชนก ประกอบกับที่เธอไม่ใช่คนขยันออกกำลังกายพอวิ่งหลายๆ รอบเข้าก็ทำท่าจะไม่ไหว สาวร่างอวบหยุดเท้าสะเอว หายใจหอบ

“ไอ้พี่วินตัวแสบ หยุดเดี๋ยวนี้ละ”

กมลชนกร้องเรียก แต่อาชวินหันกลับมาแล้วแลบลิ้นโปกมือสองข้าง ทำท่ายเธอหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

“ขอสอบถามว่าให้หยุดไป อยากรู้เรื่องดีหรือ” กมลชนกตะโกนข่มขู่ แต่ฝายนั้นกลับยกไหล่ลวงถอยหลังกลับไปแทน

“แน่จริงซอสก็ตามพี่ให้ทันสิ ไม่อย่างนั้นพี่จะไปบอกพี่ล้าว่า...”

“กรี๊ด ”

ยังไม่ทันที่อาชวินจะพูดจบประโยค กมลชนกก็ยกสองมือขึ้นปิดหู แล้วร้องกรี๊ดใส่พี่ชายอย่างโกรธจัด

“ฟ้องเธอ นี่ตัวคิดว่ายังจะมีอะไรให้เก็บไปฟ้องได้อีกอย่างนั้นหรือ ที่ผ่านมายังบอกไม่หมดอีกหรือยัง” กมลชนกกระเปิดอารมณ์ใส่ โกรธทั้งอาชวินที่ชอบเอาเรื่องของเธอมาล้อให้ได้อายต่อหน้าฐานันดร โกรธทั้งตัวเองที่ชอบทำเรื่องขายน้ำต่อหน้าฐานันดร ไม่มีหยุดหย่อน เวลาที่จะได้พบหน้าเขาในแต่ละวันก็มีน้อยอยู่แล้ว แต่เธอไม่เคยทำให้เวลาอันมีค่านั้นเป็นเรื่องดีๆ ที่น่าประทับใจระหว่างกันเลย แล้วอาชวินยังมีหน้าเอาเรื่องของเธอมาล้อเล่น ที่เธอยังหน้าด้านหน้าทนอยู่ทุกวันนี้ได้เพราะฐานันดรไม่แสดงปฏิกิริยาอะไรตอบโต้อาชวินนอกจากนิ่งเฉย หากวันใดเขาไม่โหมจหนไม่ได้ขึ้นมาแล้วเธอจะทำอย่างไร

กมลชนกปาดหน้าตาแห่งความคับแค้น ที่เธอปวดใจมากที่สุดคือความนิ่งเฉยของฐานันดร เพราะหมายความว่าคำล้อของอาชวินสร้างผลกระทบ

อะไรต่อจิตใจของเขาไม่ได้เลย นั่นเพราะฐานันดรไม่เคยมีเธออยู่ในหัวใจ...
ไม่เคยคิดอะไรกับเธอเลยแม้แต่หนึ่งยูนิต

ความโกรธและแรงฮึดที่มากเกินไปก็ทำให้สาวร่างอวบรวบรวม
เรี่ยวแรงครั้งสุดท้าย กวดไล่ผู้ชายปากมอมในนาที่ที่เขาพลอตจิตใจเสียง
กรี๊ดและหยดน้ำตาของเธอจนชะงักนั่งอยู่กับที่

“เฮ้ย” อาชวินร้องเสียงดัง ยกสองแขนขึ้นป้องกันตัวเองจากฝ่ามือเรียว
ของน้องสาวที่ระดมทุบใส่มาไม่ยั้ง

“นี่นะ ปากมอมตีนัก มันต้องโดนอย่างนี้” กมลชนกต่อว่า ทุบตี
อีกฝ่ายราวทุบกระช่อน

“ยายตัวร้าย นี่เธอแกล้งหลอกพี่เธอ” อาชวินเบิกตาโต ตกใจคิดว่า
กมลชนกจะร้องไห้จริงจัง ปกติแม่เขาจะเคยล้อหนักแค่นั้นและเจ้าตัวจะ
โกรธมากแค่ไหนก็มักจะวิ่งไล่ตีเขาแก้เขินเท่านั้นเอง แต่เสียงกรี๊ดและเสียง
ร้องเมื่อทำให้เขาตกใจจริงๆ จนเป็นเหตุให้อีกฝ่ายพุ่งเข้าหาตัวได้อย่าง
ง่ายดายและทุบเอาๆ จนจะซำในตายอยู่แล้ว

“กับคนเจ้าเล่ห์อย่างพี่วินต้องใช้ไม้นี้ ไม่งั้นจะตามทันได้อย่างไร”

กมลชนกหยุดทุบ แต่ยังเกี่ยวขยี้เสื้อของพี่ชายเอาไว้ไม่ยอมปล่อย
กลัวอีกฝ่ายจะวิ่งหนีแต่ก็ไม่อยากจะทำร้ายเขามากไปกว่านี้ อย่างไรก็ตามอาชวินก็
เป็นคนเดียวที่เข้าใจเธอมาตลอด เป็นจอมร้ายกาจที่คอยก่อแค้นและชอบ
เอาความลับของเธอไปขายคนในบ้าน

สักวันเธอจะเอาคืนให้ได้ คอยดู

“หน้อย ยายตัวร้าย เธอนี่มันเป็นยายหมูอ้วนจอมร้ายกาจขึ้นทุกวัน
ใครสั่งใครสอนให้มาแกล้งพี่แบบนี้ซะ” อาชวินโวยวายแต่สีหน้ากลับเบื้อน
ยิ้ม ตอนที่เขาเข้ามาถึงบ้านนี้ เห็นนะว่ายายตัวร้ายนี่ยื่นน้ำตาจะหยดมิหยด
ແหล່อยู่ตรงหน้าพี่ชายเขาแท้ๆ

เสียงโวยวายที่ตั้งลั่นอยู่นอกบ้านทำให้มีอหามาที่ถือขามให้ย่าอุ่นตัก
แกงจืดใส่ชะงัก หนุ่มร่างสูงมองออกไปนอกประตูยังทิศทางของเสียงนั้น

อย่างอดไม่ได้

“เป็นห่วงเขารึ”

น้ำเสียงของย่าอุ่นที่คล้ายจะพยายามจับผิดนั้นทำให้ฐานันดรหันกลับมา น้ำเสียงที่ใช้ตอบคนเป็นย่ายังคงเป็นปกติเกินกว่าจะมีใครคาดเดาความรู้สึกของเขาได้

“สองคนนั้นชอบเล่นกันแรงๆ ส่งเสียงดังกันตลอด”

น้ำเสียงและท่าทีคล้ายจะรำคาญนั้นทำให้ย่าอุ่นหรีตา ยากจะอ่านได้ว่าหลานชายคนโตกำลังคิดสิ่งใด...แต่คนรักสงบอย่างฐานันดรไม่ชอบเสียงดังและความวุ่นวายอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

“เขาก็เล่นกันมาแบบนี้ตั้งแต่เด็กๆ ย่าตักเสร็จแล้ว หมอช้อยากออกไปตั้งลิ แล้วก็เรียกน้องๆ ให้มาล้างไม้ล้างมือเตรียมกินข้าวด้วย ก่อนจะวางมวยกันไปใหญ่โตกว่านี้”

“ครับคุณย่า”

ย่าอุ่นสั่งแล้วหันกลับไปตักหมูสามชั้นผัดเค็รื่องแกงของโปรดของฐานันดรใส่จานเป็นลำดับสุดท้าย จึงไม่เห็นว่หลานชายคนโตนั้นเร่งฝีเท้าเร็วกว่าปกติ

“ขอสปล่อยมือพี่ได้แล้วนะ” อาชวินบอกเป็นรอบที่ห้า เริ่มเหนื่อยกับความตื้อของน้องสาว ทำไมทีกับเขา กมลชนกไม่เคยยอมแพ้ หนำซ้ำยังชอบใช้ความรุนแรงตลอด นี่ถ้าเป็นพี่ชายของเขาเหตุการณ์คงตรงกันข้าม

นางพันธุรัตน์สาวคงกลายเป็นแค่ลูกแมวเชื่องๆ ยอมสงบเสียง้มต่อหน้าฐานันดรเท่านั้น

“ไม่” เสียงปฏิเสธนั้นชัดเจน “พี่วินต้องสัญญามาก่อนว่าจะไม่ลื้อซอสต่อหน้าพี่หมอช้อยีก” กมลชนกขอสัญญาเป็นรอบที่ล้านแปด ซึ่งอาชวินไม่เคยฟังเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ไม่ พี่ไม่เคยให้คำสัญญากับผู้หญิงคนไหน ซอสก็รู้” คนเป็นพี่ชายยืนยันหนักแน่นเช่นกัน

“อย่าเอาซอสไปรวมกับพวกสาวๆ ในสต็อกของพีวีนะ ซอสเป็นน้อง เพราะฉะนั้นรีบสัญญามาเสียดีๆ”

กมลชนกเริ่มหยุดหึงที่ทนายหนุ่มเล่นลิ้นกับเธออีกแล้ว แต่วันนี้เธอจะต้องปิดฉากเรื่องล่อกลางวงข้าวที่ดำเนินมากกว่ายี่สิบปีของอาชวินเกี่ยวกับตัวเธอกับฐานันดรลงให้ได้

“สัญญาดีไหมนี่” อาชวินแกล้งลากเสียงยาว

“เร็วๆ” กมลชนกหรีตตา เปรี้ยวรับมือกับความกะล่อนของพี่ชายตัวดี ไม่ไว้ใจเขานักหรอก ใครเล่าจะรู้จักตีศัพท์ปลาไหลตัวพ่ออย่างอาชวินดีเท่าเธอ

“พี่ว่าแทนที่ซอสจะขอสัญญาจากพี่ ซอสไปขอสัญญาจากหมอนั้นดีกว่านะ คู่มุกว่ากันเยอะเลย” อาชวินยิ้มกริ่ม

“หมอนั้นไหน อย่าเฉไปเฉนะพี่วีน สัญญามาเดี๋ยวนี้” กมลชนกขู่ ถ้าเขาไม่ยอมสัญญาเธอจะบิดให้เนื้อเขียวออกไปไซ้สาวๆ ไม่ได้สักอาทิตย์ คงจะลงแดงตายแน่ๆ

“พี่ห่มอ มาแล้วก็ให้สัญญากับยายซอสตัวขุ่นนี่ไปสิ ผมจะได้เป็นอิสระเสียที”

อาชวินมองไปทางด้านหลังกมลชนก ทำให้หญิงสาวที่กำลังยืนหันหลังให้หยุดชะงักเพราะไม่แน่ใจ กลัวว่าจะโดนพี่ชายหลอก หรือหากฐานันดรยืนอยู่ด้านหลังของเธอจริง เขาจะได้ยินอะไรไปบ้าง

“เอาเป็นว่าไปถามกันเอาเองแล้วกันนะ ผมหิวจะแย่แล้ว”

อาชวินพูดเร็วๆ แล้วสะบัดข้อมือหนีห่างออกไปทันที ทำให้กมลชนกที่ยังตั้งตัวไม่ทันเซผงะไปอย่างรวดเร็ว ความตกใจทำให้หญิงสาวร้องกรี๊ดเตรียมตัวยอมรับความเจ็บปวดที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างเต็มที่ แต่ก็แค่เซไปชนอกอุ้งๆ ของใครสักคน หญิงสาวหลับตาปี๋ อายยกกำลังสาม ถ้าอาชวินไม่ได้โกหก ออกที่เธอเซไปพียงอยู่นี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...

กมลชนกสุดลมหายใจลึกลงปอด แอบชิมซับความอบอุ่นของ

แผงออกอุ้นให้เข้าไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ เพื่อต่อเติมความหวังและกำลังใจ
ของตัวเองให้ยืนหยัดต่อไปให้ได้

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวเอ่ยถ้อยคำแสนเบา พลังเงยหน้าขึ้นมองดวง
แข็งแรงของผู้ชายในหัวใจ ยากจะเชื่อว่าในเวลานี้เธอกำลังอยู่ในอ้อมกอด
ของเขา...แม้เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ แต่มันมีความหมายต่อหัวใจของเธอ
มากมายเหลือเกิน

“ไม่เป็นไร” ชายหนุ่มกล่าวตอบเสียงทุ้ม ชยับแขนที่โอบหญิงสาวให้
ออกห่างจากตัวอย่างสุภาพ

“พิวินเล่นอะไรก็ไม่รู้ น้าโมโหนักเชียว” กมลชนกเช่นเขี้ยวหลังจากที่
ถูกประคองให้กลับมายืนตัวตรงได้ ผิวแก้มแดงช้ำเพราะความขัดเขิน แต่
เมื่อเห็นสีหน้าและท่าทีนิ่งเฉยของฐานันดรแล้วก็คล้ายจะบังคับให้เธอกลับ
คืนสู่ภาวะปกติโดยอัตโนมัติ

“ซอสไม่ล้มลงไปก็ดีแล้ว ไม่ต้องไปคิดเอาคืนนายวินเขาหรอก เตี่ย
ก็โดนเค้าแก้งกลับมามากกว่าเดิมอีก ไม่เซ็ดหรือไง”

“แต่...” อยากจะค้าน แต่คำพูดมากมายกลับติดอยู่ที่ริมฝีปาก

“เฮ้า ไม่กินข้าวกันหรือไง หิวจะแย่ คุณพ่อคุณแม่ก็มากันครบแล้ว
ด้วย ถ้าข้าจะกินให้หมดที่เดียว” อาชวินตะโกนมาแต่ไกล หยดคำค้านของ
กมลชนกได้เด็ดขาด

หญิงสาวก้าวตามหลังฐานันดรกลับไปในบ้าน ที่บัดนี้นายแพทย์
ปรกรณ์และนางฐปนีย์ ฐาปนาหุวัฒน์ บิดามารดาของฐานันดรกับอาชวินมา
นั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว

“สวัสดีค่ะลุงหมอรณ ป้านี้” กมลชนกกล่าวทักทายพร้อมกับ
ทำความเคารพผู้อาวุโสกว่า

“ไหว้พระลูก ไหนสรุปว่าซอสกับฐาทำสัญญาอะไรกัน” ปรกรณ์ถาม
หลานสาวที่มีสีหน้างุนงงทันที

“สัญญาอะไรหรือคะ”

“ก็ตาวินมาบอกพวกเราว่าอย่าเพิ่งกินข้าว ให้ซอสกับฐาทำสัญญาใจกันเสร็จก่อน พ่อก็เลยต้องรอนี่ไง”

คำพูดของกมลที่ถือจานขนมมากับบอนงค์ทำให้ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อมกันทั้งโต๊ะอาหาร

“คุณพ่อ!” กมลชนกเรียกบิดาเสียงเข้มเพื่อข่มความอาย เธอเปลวไปนิดเดียวอาชวินก็รีบมาก่อการร้ายร่วมกับบิดาของเธอเข้าอีกแล้ว

“เฮอะๆ ไหนๆ ก็มากันแล้ว เรื่องสัญญาใจนั้นยกยอดไปก่อนก็แล้วกัน ตอนนี้เรามากินกันดีกว่า กับข้าวของคุณแม่กำลังร้อนๆ นำกินทั้งนั้นเลย” สุดท้ายปรกรณ์ก็เป็นคนช่วยชีวิตหลานสาวไว้

กมลชนกค่อนข้างให้รอบวง อยากรู้กันว่าเธอเป็นลูกใครกันแน่ ทำไมบิดาของเธอจึงชอบเข้าข้างอาชวินและแกล้งเธอให้ได้อายุอยู่เรื่อย

๔

กมลชนกขับรถมาถึงคอนโดในเวลาบ่ายสามโมงสี่สิบห้า เนื่องจากเป็นวันเสาร์ ทุกคนจึงอยู่ที่บ้านยาวนานกว่าปกติ แต่เพราะต้องรีบมาเปิดร้านยาด้วยตัวเองตอนห้าโมงเย็นถึงสองทุ่ม หญิงสาวจึงขอตัวกลับออกมาก่อน คนอื่นๆ นั้นยังอยู่คุยกันต่อ ส่วนอาชวินนั้นขอตัวไปนอนเพราะยังเหนื่อยกับการเดินทาง แม้เสียดายที่ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ ฐานันดรต่ออีกนิด แต่เย็นวันเสาร์เป็นช่วงเวลาที่ร้านของเธอขายดีที่สุด อีกทั้งเป็นวันที่เธอเปิดร้านเพียงคนเดียวเพราะเป็นวันหยุดของเด็กที่ร้านซึ่งจ้างมาช่วยในวันจันทร์-ศุกร์

หลังจากนำรถเข้าไปจอดและหยิบปืนโตที่ย่าอุ่นใส่กระเป๋าพกปืน และวุ้นเส้นผัดไข่มาให้เป็นกับข้าวมือเย็น ก็ตรงเข้าไปไขกุญแจร้านยาใต้คอนโดทันที

“วันนี้เปิดร้านเร็ววะคะน้องซอส” พี่นุ่นซึ่งเปิดร้านกาแฟสดอยู่ข้างๆ ร้องทักขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวมาไขกุญแจประตูเหล็กของร้านขายยา

กมลชนกหันไปยิ้มจนตาหยี ตั้งแต่มาซื้อคอนโดและเปิดร้านขายยาที่นี่ เธอก็สนิทสนมกับร้านใกล้เคียงๆ กัน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของคอนโด ผู้อาศัย

และนักศึกษามากจากหอพักใกล้เคียง โดยเฉพาะหลายๆ คนซึ่งเคยมาเป็นลูกค้า
“เพิ่งกลับจากบ้านคุณย่าคะ นี่ยังไม่ได้กลับขึ้นห้องก็ตรงเข้ามาเปิด
ร้านเลย”

“ขยันตั้งแต่เด็กแบบนี้ อนาคตเค้าแก่เนี่ยแน่ๆ จะ แรกกลับจากบ้าน
คุณย่าคงมีของอร่อยๆ กลับมาด้วยใช่ไหม” บุ่มพูดแล้วรีบรี้ออกมาจากร้าน
กาแฟของตัวเองทันที เพราะคุ้นเคยฝีมือการทำอาหารของย่าอุ่นดีอยู่แล้ว
เนื่องจากกมลชนกมักจะชอบหิ้วมาฝากเธอด้วยบ่อยๆ

“วันนี้มีน้ำพริกกะปิ ผักสด แล้วก็ผัดวุ้นเส้นใส่ไข่คะ ซอสน่าจะเริ่ม
จะอืดอัดเวลาใส่เสื้อผ้า คุณย่าก็เลยทำเมนูที่ไม่อ้วนมาให้” หญิงสาวพูดพลาง
ซूपินโตขึ้น

“น้ำพริกกะปิฝีมือย่าอุ่นอร่อยเลิศที่สุดแล้วจะ งั้นเดี๋ยวพี่จะหุงข้าว
เอง แล้วก็ซื้อต้มยำน้ำข้นที่ร้านป้ามาเพิ่มอีกสักอย่างนะ” อีกฝ่ายเสนอเพราะ
วันเสาร์-อาทิตย์กมลชนกมาเปิดร้านเองจึงกินข้าวด้วยกันเป็นประจำ

“ได้เลยคะ อ้อ ทำอเมริกาโนเย็นให้ซอสสักแก้วนะคะ ไม้ต้องหวาน
มาก วันนี้ไม่ต้องใส่วิปครีม เพราะไม่ไหวจะเคลียร์แล้ว” หญิงสาวทำท่า
เหนื่อยหน่ายกับน้ำหนักร่างของตนเอง

“ไม่ต้องห่วงหรอกคะ น้องซอสน้ำหนักขึ้นก็ลดง่ายตลอด คุณอาหาร
ลัคนิดก็กลับมาสวยซึ้งเหมือนเดิมแล้วละ รอแป๊บนะคะ พี่ไปชงกาแฟให้
ก่อน” บุ่มพูดแล้วก็เดินกลับเข้าไปในร้าน

กมลชนกถือปิ่นโตเดินเข้าไปเก็บในครัวหลังร้าน เข้าห้องนำล้างหน้า
ทาแป้ง เติมลืบมันแล้วหยิบเสื้อกาวน์จากตู้ออกสวม จากนั้นก็เดินออกมา
หน้าร้าน พร้อมเปิดร้านในทันที

“โอเลี้ยงฝรั่งมาแล้วจ้า” เสียงที่บุ่มนำมาก่อนที่จะตัวจะถืออเมริกา-
โนเย็นมาวางให้ที่โต๊ะ กมลชนกเปิดลิ้นชักใส่เงิน

“อ้าว สงสัยตั้งกระเป๋าสตางค์กับกุญแจรถไว้หลังร้าน พี่บุ่มรอแป๊บนะคะ”
หญิงสาวลุกเดินกลับเข้าไปหลังร้านเพื่อหยิบกระเป๋าสตางค์ เนื่องจากเธอ

ไม่ใช้เงินปะปนกับเงินของร้านยาและจัดทำบัญชีแยกเอาไว้ชัดเจนตามที่
ย่าอุ๋นสอนเอาไว้ “นี่คะ”

“ขอบใจจะ พี่กลับไปดูร้านก่อนนะ เดี่ยวหกโมงเย็นจะชนข้าวมากิน
ด้วยกัน” นุ่มเดินกลับไปที่ร้านกาแฟทันที ขณะที่กมลชนกหยิบอเมริกาโน
เย็นมาดื่ม จากนั้นไม่ถึงสิบนาทีก็เริ่มมีลูกค้าทยอยเข้าร้านมาเรื่อยๆ

กระทั่งหกโมงเย็นนุ่มก็ยกหม้อข้าว พร้อมกับต้มน้ำชงที่ซื้อมาจาก
ร้านอาหารตามสั่ง ใต้หอพักนักศึกษาดตรงข้ามคอนโดอีกหนึ่งตึกมาร่วมวง
ด้วย เมื่อจบมื้อเย็นนุ่มซึ่งอาสาไปล้างจานในครัวให้ก็ขอตัวกลับบ้าน

“วันนี้พี่จะปิดร้านเร็วเพราะจะกลับบ้านที่ราชบุรี วันจันทร์บ่ายถึงจะ
กลับมา น้องซอสดคงต้องกินข้าวคนเดียวสักวันนะคะพุงนี้”

“จะขับรถไปคืนนี้เลยหรอคะ”

“ใช่จะ ถ้าไปพุงนี้เขายังไม่ทันได้ทำอะไร วันจันทร์เช้าก็ต้องกลับมา
แล้ว นี่ก็เลยกะว่าปิดร้านแล้วจะขับรถไปเลย พี่ชินแล้วละ”

“ขับรถดีๆ นะคะ ถึงแล้วส่งข้อความมาบอกด้วย” กมลชนกส่งความ
“โอเคจ้ะ พี่ไปนะ”

หลังจากนุ่มออกไปแล้ว กมลชนกก็เริ่มยุ่งเพราะเป็นช่วงที่ลูกค้าเข้า
ร้านเยอะจนแทบไม่ได้หยุดพัก กระทั่งเกือบสองทุ่มคนจึงเริ่มซา หญิงสาว
จึงเริ่มเคลียร์บัญชีของวันนี้ และนับเงินแยกเพื่อเตรียมนำไปฝากพุงนี้เข้า

เสียงข้อความเข้า จึงคว้าโทรศัพท์อีกเครื่องมาเปิดดู

ลูกค้า: โอนเงินส่วนที่เหลือเข้าบัญชีแล้วนะครับ (พล)

กมลชนกยิ้มหวานเมื่อเห็นชื่อที่วงเล็บหลังข้อความนั้น

นี่ก็เป็นอีกรายแล้วสินะที่คนว่าจ้างไม่ได้เป็นคนจ่ายเงินงวดที่สองให้
เธอ ออดใจไปกับณิไม้ที่ได้ที่ใส่สมหวังในความรักและได้คนดีๆ อย่างพลมา
คอยดูแล

Rose: ขอบคุณมากค่ะ ยินดีกับคุณณิและคุณพลด้วยนะค่ะ

ลูกค้า: เล็กน้อยครับ น้องณิฝากบอกว่าคุณโรสอย่าลืมมาร่วมงาน

แต่งงานของเรา นะครับ

Rose: ยินดีเลยค่ะ

“เซตกับใครนะ ยิ้มหวานเสีย”

เสียงทุ้มคุ่นหูดังขึ้น ทำให้กมลชนกรีบแฉกหน้าขึ้นทันที

แล้วหญิงสาวก็ต้องตกใจที่ได้เห็นฐานันดรค์มาเยือนมวดคิ้ว ทำหน้า
เคร่งอยู่กลางร้านขายยาของตัวเอง นิ้วเรียวยาวของกมลชนกรีบปิดฝาเคส
โทรศัพท์แล้วเลื่อนไปไว้ในลิ้นชักเก็บเงิน จากนั้นก็รีบผลักปิดทันที เธอแฉก
หน้าขึ้นและพยายามบั่นหน้าเคร่งกลับเกลื่อน โดยไม่รู้ว่ากริยานั้นกลับยิ่ง
ทำให้หันตแพทย์หนุ่มสงสัย แต่ด้วยวิสัยรักสงบและไม่ชอบก้าวท้าวเรื่อง
ส่วนตัวของใครทำให้เขายังยืนนิ่งอยู่

“เปล่าสักหน่อย ซอส์ก็คุยเล่นกับเพื่อนไปเรื่อยเปื่อย ว่าแต่พี่หมอลูก
แวะมาที่นี่มีอะไรหรือคะ”

ที่ต้องถามออกไปเช่นนี้ เพราะแม่จะอยู่คอนโดชั้น ๑๖ ชั้นเดียวกัน
ห้องตรงข้ามกัน แต่ไม่บ่อยนักหรอกที่ฐานันดรค์จะเดินมาเคาะประตูห้องของ
เธอหรือมาเยือนร้านขายยาใต้คอนโดแห่งนี้ถ้าไม่มีธุระจำเป็นจริงๆ และธุระ
ส่วนใหญ่ของฐานันดรค์ก็มักจะไม่แคล้วต้องเกี่ยวข้องกับยาอุ่นเสมอ

“ตอนเย็นคุณย่ากับแม่พี่แล้วก็น้าวงศ์ทำบัวลอยน้ำขิงทานกัน คุณย่า
เห็นว่าซอสต้องกลับมาเปิดร้านก่อนก็เลยตักใส่ถุงฝากพี่มาให้ ยังร้อนๆ อยู่
เลย” ฐานันดรค์ยื่นถุงบัวลอยน้ำขิงให้ เมื่อเห็นกมลชนกรีบมีท่าทีลังเล
ไม่ยอมรับไปง่าย ๆ จึงพูดต่อ “กินเถอะ ไม่อ้วนหรอก น้ำขิงช่วยระบายดี
ด้วยซ้ำ”

“บัวลอยก็เป็นแป้งอยู่ดี นี่สองถุงแล้วด้วย” หญิงสาวเหลือบดู
นาฬิกา...คนที่กินอะไรนิดอะไรหน่อยก็นำหนักขึ้นง่ายเช่นเธอ จะมีใครมา
เข้าใจบ้าง

“บัวลอยใส่งา พี่ช่วยคุณย่ากับน้าวงศ์นั่นเอง ส่วนไส้ถั่วแดงนายวิน
แย่งไปกินคนเดียวหมดแล้ว ใส่งานี้ถ้าคุณย่าไม่ตีมือเสียก่อนแล้วบอจะ

แบ่งมาฝากซอส ก็คงลงไปอยู่ในห้องหมอนั้นหมดเหมือนกัน”

ฐานันดรอธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่คนฟังกลับหูฟังพอได้ยินว่าใครเป็นคนทำ กมลชนกก็ซ้กั้งเล...จากที่คิดจะกินแต่น้ำขิงแล้วเหลือบัวลอยไว้จึงลุ่มเลิกความคิดนั้นไปทันที โอกาสที่จะได้กินบัวลอยน้ำขิงฝีมือฐานันดรมีเยอะเสียที่ไหน เรื่องอะไรเธอจะยอมพลาด

อ้วนก็อ้วนเถอะ ค่อยลดใหม่พรุ่งนี้ก็แล้วกัน

“พี่หมอกินด้วยกันสิคะ คุณย่าคงแบ่งมาให้เยอะ ซอสกินคนเดียวไม่หมดหรอก” เพราะเป็นคนปากไวจึงเอ่ยชวนไปในทันที

“ก็เออสิ พี่ยังไม่ได้กินเหมือนกัน ทำเสร็จคุณย่าก็ตักแบ่งใส่ถุงมาให้เลยเพราะพี่ต้องกลับมาเตรียมการสอนพรุ่งนี้ต่อ”

คำบอกเล่านี้ทำให้กมลชนกผุดลุกขึ้นยืนทันที หญิงสาวรับถุงขนมจากมือของชายหนุ่มแล้วบอกด้วยท่าทางว่าจริง “จ้ะซอสเอาไปแบ่งใส่ถ้วยให้เลยนะคะ”

ฐานันดรยืนมองหญิงสาวตัวขาวอวบนิดๆ หน้ากลมแบนที่ส่งเสียงว่าจริงและมีท่าทีกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลารีบวิ่งไปหลังร้านทันที หญิงสาวหายไปไม่ถึงสิบนาที เมื่อกลับออกมาก็ถือบัวลอยน้ำขิงที่ยังอุ่นๆ มาสองถ้วยสำหรับตัวเองหนึ่งถ้วยและชายหนุ่มอีกหนึ่งถ้วย

ย่าอุ่นตั้งใจหรือเปล่านะ

“แบ่งบัวลอยคนละสามลูกนะคะ ลูกใหญ่มากเลย ถ้าซอสกินหมดนี่คงอ้วนยาวนาน” พูดพร้อมกับส่งถ้วยบัวลอยน้ำขิงให้แก่ฐานันดร

“เนื้อแบ่งบางหรอก ข้างในเป็นไส้ทั้งนั้น คุณย่ารู้อยู่แล้วว่าซอสกำลังบ่นว่าอืดอืดใส่เสื้อผ้าไม่ได้”

เขาพูดเรื่อยๆ ขณะที่กมลชนกอยากจะมุดโต๊ะหนี แม้จะไม่เคยบอกอะไรเขาโดยตรง แต่มีสักเรื่องใหม่เกี่ยวกับเธอแล้วผู้ชายตรงหน้าจะไม่รู้หน้าซ้ำยังเต็มไปด้วยเรื่องน่าอับอายทั้งนั้น ไม่ต้องเดาเลยว่าฝีมือของใคร

หลังจากกินบัวลอยน้ำขิงหมดลงแล้ว กมลชนกก็รับหน้าทีไปล้างจาน

ส่วนฐานันดรเห็นว่าหญิงสาวกำลังจะปิดร้านพอดี เขาก็อยู่ช่วยเธอเปิดร้าน
เสียดายเลย จากนั้นสองหนุ่มสาวจึงเดินกลับขึ้นคอนโดไปด้วยกัน

กมลชนกรู้สึกว่าวันนี้ทุกอย่างช่างเป็นใจให้เธอจริงๆ ที่ไม่มีใครตาม
มาขึ้นลิฟต์ด้วย เธอจึงได้มีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับฐานันดรตามลำพังต่ออีกนิด
แม้จะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ ไม่กี่นาทีก็ตาม

ลิฟต์เคลื่อนมาถึงชั้น ๑๖ สองหนุ่มสาวเดินเคียงกันมา จนกระทั่ง
หยุดยืนอยู่หน้าห้องของตัวเองซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

“รีบเข้าห้องไปเถอะ” ชายหนุ่มสั่ง พลางยื่นรอกให้หญิงสาวกดรหัส
ห้องพักเข้าไปก่อน

“ค่ะ” กมลชนกตอบรับ ยอมผลักประตูห้องของตัวเองเข้าไป แวดตา
ของเธอดูอวลอย่างปิดไม่มิด แต่ฐานันดรคงไม่เห็นเพราะมีแว่นอันโตบดบัง
อยู่ หรือต่อให้เขามองเห็น หญิงสาวเองก็ไม่แน่ใจนักว่าเขาจะเข้าใจ

“ฝันดีนะครับน้องซอส”

“ฝันดีค่ะพี่หมอสุธา” กมลชนกตัดใจปิดประตูก่อน เพราะไม่อย่างนั้น
ฐานันดรคงไม่มีวันเข้าห้องของตัวเองเป็นแน่

กมลชนกกลับเข้ามาในห้องของตัวเอง หญิงสาวตรงเข้าไปอาบน้ำ
ทันที สายน้ำอุ่นๆ ช่วยให้สมองของเธอโล่งขึ้น

เมื่อได้อยู่กับตัวเอง รอยยิ้มก็ปรากฏอยู่บนดวงหน้าอิม...การได้พบ
เจอกับฐานันดรคือช่วงเวลาเติมความสุขให้แก่ชีวิตเรื่อยๆ ของเธอ แถม
วันนี้ยังเหมือนได้รับโชคสองชั้นที่ย่าอุ่นมอบให้ด้วยการฝากบัวลอยน้ำขิงมา
ให้เธอ ได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันตามลำพังต่ออีกนิด นอกจากนั้นเขายังช่วยเธอ
ปิดร้าน เดินขึ้นคอนโดมาด้วยกัน

“คงจะฟินกว่านี้ ถ้าไม่ต้องแยกห้องกันตรงปลายทาง” रिमผีปากบาง
กระซิบกับสายน้ำอุ่น หลับตาแล้วเลื่อนมือขึ้นเชกศีรษะตัวเองดังโป๊ก “โอ๊ย
ก็ยังเจ็บอยู่นี่ เลิกมโนได้แล้วยายซอส”

ปนตัวเองยาวๆ ก็ก้าวออกจากอ่างอาบน้ำ ดึงผ้าขนหนูมาพันผม

สวมเสื้อคลุมสีขาว เดินออกจากห้องน้ำ กดน้ำเย็นผสมน้ำร้อนใส่แก้วถือเข้าไปในห้องนอน ตรงไปที่โต๊ะทำงาน เปิดแม่คีย์ขึ้นมาเช็กตารางงานประจำวัน

“ศตายุ รูปหล่อ พ่อรวย แต่ไม่ทำงานเป็นเรื่องเป็นราว ทำไม่ผู้หญิงคนหนึ่งถึงได้ชอบมากขนาดนี้ละ”

ปิ๊บๆ

มือเรียขาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดู

ว่าที่ลูกค้า: ตกลงคุณโรสยอมรับงานนี้ไหมคะ

กมลชนกอ่านข้อความในโทรศัพท์ แล้วเลื่อนสายตาขึ้นดูข้อมูลที่เธอรวบรวมมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว ดวงตาเหยี่ยมกรอบแว่นตาทะนาคีแววครุ่นคิด

“นั่นสินะ จะรับงานนี้ดีไหม”

กวาดตามองตามตัวอักษรที่หน้าแม่คีย์ก่อนจะเหลือบไปเห็นข้อมูลหนึ่ง จึงเหลือบมาดูปฏิทินตั้งโต๊ะที่วางอยู่ข้างๆ กัน

Rose: ก่อนจะตกลงรับงาน โรสอยากขอให้คุณแอนไปสถานที่หนึ่งกับโรสก่อนนะคะ แล้วค่อยตัดสินใจอีกทีว่ายังอยากจะให้โรสช่วยอยู่อีกหรือเปล่า

ว่าที่ลูกค้า: ได้ค่ะ ที่ไหนคะ

ในสถานบันเทิงชื่อดังแห่งย่านรังสิต สาวสวยในชุดแล็กส์สีแดงสดขับผิวขาวผ่อง ผมสีน้ำตาลทองตัดปลายถูกรวบผูกไว้ด้านหลังพวงผมยาวเป็นหางม้า ปล่อยหน้าม้าสั้นมีปอยผมสองสามปอยด้านข้าง ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ริมฝีปากสีแดงยวนใจก้าวเดินไปบนรองเท้าส้นเข็มสีแดง ท่าทางมันอกมันใจนั้นเรียกสายตาคู่ทองราตรีหลายคู่ให้หันมามองได้ไม่ยาก

หญิงสาวมุ่งตรงไปนั่งหน้าบาร์กลางผับดัง

“มาริตาหนึ่งค่ะ” สิ่งเรียบร้อยก็หันไปมองรอบตัว ผู้คนมากมาย

แสวงหาความสำคัญกันอย่างเต็มที่ หนุ่มสาววัยกำลังเบ่งบานเรีงราวในคืนราตรีกันอย่างสุดเหวี่ยง แต่ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์คู่นั้นไม่ได้มีจุดหมายที่ใดเป็นพิเศษ

“ได้แล้วครับ”

“ขอบคุณค่ะ” มือขาวๆ ยกแก้วขึ้นจิบ ท่วงทำนองช่างเหมาะเจาะไร้ที่ติ

“ใครนะ” เสียงสอบถามดังขึ้นจากโซนที่นั่งวีไอพีของชั้นพัก

“รอสักครู่ค่ะครับ” ผู้ติดตามรีบถอยออกไปเรียกบริกรมาสอบถามทันที เพียงไม่นานก็เดินกลับเข้ามาใหม่ “เด็กบอกว่าเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกครับ มาคนเดียว ไม่น่าจะนัดใครเอาไว้เพราะนั่งมาเป็นชั่วโมงแล้ว”

“อืม รู้แล้ว เดี่ยวนายไปส่งน้องเขาด้วยนะ”

หนุ่มร่างสูงส่งความขณะปลดแขนสาวสวยที่นั่งควงมาด้วยกันในคำคืนนี้ออกจากแขนตัวเอง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปที่บาร์ทันที

“เหมือนคุณผู้หญิงแก้วนี่”

เสียงทรวงอำนาจนั้นทำให้โรสหันไปมอง ก่อนจะหันกลับมา เลิกสนใจผู้ชายที่ถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างกาย

ท่าที่ไม่สนใจนั้นสร้างความพึงใจให้แก่ผู้มาใหม่เป็นอย่างมาก “ผมศตายุครับ”

ทว่าคำแนะนำตัวนั้นกลับไม่ทำให้สาวสวยหันกลับมาหา ชายหนุ่มผู้ไม่ยอมแพ้จึงขยับตัวเข้าไปใกล้ๆ อีกนิด

“ผู้หญิงสาวสวยรวยเสน่ห์มานั่งดื่มคนเดียวในสถานที่เช่นนี้ น่าอันตรายนะครับ” เขาหันไปรับแก้วเครื่องดื่มจากบาร์เทนเดอร์มาแล้วชูแก้วมาแตะกับขอบแก้วของสาวสวยแล้วยกขึ้นจิบอย่างอ้อยอิ่งเช่นกัน

“ฉันว่าสิ่งที่อันตรายที่สุด อยู่ตรงหน้าของฉันแล้วต่างหากล่ะค่ะ”

ริมฝีปากสีแดงสดนั้นค่อยออกมาเป็นประโยคแรก ทว่าแทนที่จะโกรธดวงตาของชายเจ้าชู้ยังคงศตายุกลับมีแววพึงใจ

“คุณรู้ไหมว่าถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นมาพูดกับผมแบบนี้จะเกิดอะไรขึ้น”
 น้ำเสียงนั้นเยียบเย็น แต่ที่ทำอ่อนคลายนั่นทำให้โรสยิ้มตอบ
 “ไม่รู้สิคะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงพวกนั้นของคุณ”

คำตอบของเธอทำให้คนฟังหัวเราะออกมา ตาคมกล้ำจับจ้องเรื่อหน้าร้าง
 เย้ายวนของผู้หญิงตรงหน้าอย่างหมายมั่น

“นั่นสินะ คุณไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนที่ผมเคยพบจริงๆ”

คราวนี้โรสหันกลับมาทั้งตัว ริมฝีปากสีแดงสดเผยอหน่อยๆ ศตายุ
 มองตามริมฝีปากนั้น เมื่อหญิงสาวคล้ายจะขยับกายมาข้างหน้าจนใกล้เขา
 อีกนิด แต่แล้วเมื่อเธอยกแก้วขึ้นแตะริมฝีปากก็ทำให้เขาต้องระบายน
 ลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด

“ฉันคิดว่าอย่างคุณศตายุน่าจะสนใจผู้หญิงเรียบร้อย อ่อนหวาน
 อย่างคู่หมั้นของคุณเสียอีกนะคะ” หญิงสาวพูดเรื่อยๆ โดยไม่หันหน้ากลับ
 มามอง

“คุณรู้จักผม” ชายหนุ่มนามศตายุเลิกคิ้ว แม้จะถามออกไป แต่ความ
 มั่นใจไม่เคยลดลงเลย ไม่แปลกใจที่อีกฝ่ายรู้จักชื่อเสียงของเขา สาวสวย
 ร้อนแรงตรงหน้าน่าสนใจกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยได้พบ แต่แม้กระทั่ง
 เตี้ยวันนี้เขาก็ยังไม่รู้จักชื่อของเธอเลยด้วยซ้ำ

“ใครบ้างจะไม่รู้จักคุณศตายุ ลูกชายของรัฐมนตรีคนดัง รูปหล่อ
 พ่อรวย และมีคู่หมั้นแสนดี”

“เรื่องสุดท้ายมันก็แค่การจัดการของผู้ใหญ่ ผมก็แค่ขัดไม่ได้ แต่
 ผู้หญิงของผม ผมมีสิทธิ์เลือกได้เต็มที่”

“คุณกำลังจะบอกว่าคุณไม่สนใจคู่หมั้นแสนดีของคุณเลยอย่างนั้น
 หรือคะ”

คำถามนั้นหนุ่มร่างสูงไม่ตอบ กลับจับมือเรียวขาวที่ถือแก้วเครื่องดื่ม
 ของเธอและไล่เบาๆ

“อยู่กันสองคนแบบนี้ เราอย่าพูดถึงคนอื่นเลยนะครับ” พูดจบก็ก้ม

หน้าลงหมายจะจับหลังมือนั้น แต่ไม่ทันเพราะเจ้าของมืดยกแก้วตีไซ้ขึ้น จดริมฝีปากอิมเสียก่อน

“คนอื่นที่คุณพูดถึงคือว่าที่ภรรยาของคุณเชี่ยวชาญนะ หรือคุณจะบอกว่าจะไม่แต่งงานกับเธอ” คิ้วเรียวเล็กขึ้น รอยยิ้มยั่วยวนนั้นยังปรากฏ แม้ขณะที่ถามคำถามเด็ด

ศตายุ้ง ปกติเขาไม่ชอบให้ใครมาก้าวก่ายเรื่องส่วนตัว โดยเฉพาะพวกผู้หญิงที่มีหน้าที่คอยให้ความสำราญ แต่กับหญิงสาวตรงหน้ากลับแตกต่างออกไป

“แต่งก็แต่งไปสิ ยังไงเธอก็อยู่ส่วนของเธอ ส่วนคุณกับผม เรามาคุยเรื่องของเรากันดีกว่า”

พูดจบก็ก้มหน้าลงมาหมายจะประทับริมฝีปากของตัวเองกับริมฝีปากสีแดงสดแสนยั่วยวนนั้น แต่หญิงสาวสวยกลับลุกยืน ทำให้เขาเริ่มหงุดหงิด

“พี่ยุคิตอย่างนั้นจริงๆ หรือคะ”

น้ำเสียงสั้นๆ ของหญิงสาวที่ถามขึ้นจากทางด้านหลัง ทำให้ศตายุ้งจำต้องหันกลับไปมอง

“แอน มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” เขาถาม สิ้นน้ำราวกับเห็นผี

“ถ้าแอนไม่มา ก็คงไม่รู้จริงๆ แล้วพี่ยุคิตยังงัยกับแอนกันแน่” หญิงสาวหน้าหวาน ท่าทางเรียบร้อยพูดไปร้องไห้ไป เมื่อได้มาเห็นกับตัวตัวเองว่าผู้ชายที่เธอจะต้องแต่งงานด้วยในอีกไม่นานนี้เป็นเช่นไร จากที่หวังจะรวบรวมความกล้าเพื่อบอกรักเขา อยากรวมให้เป็นของขวัญที่เขาเลือกผู้หญิงจิตๆ อย่างเธอมาเคียงคู่ ทั้ๆ ที่คนอย่างเขาเลือกใครก็ได้ แต่คนที่โดนเซอร์ไพรส์คือเธอเองต่างหาก

“แอน คือ...ไม่ใช่”

“ถ้าแอนไม่มีพ่อเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าใหญ่กลางกรุง พี่ยุคิตจะแต่งงานกับแอนอีกไหมคะ”

“แต่งั้นสิจ๊ะ พี่บอกแอนแล้วว่าพี่จะดูแลแอน”

ศตายุพยายามปลุกปลอบ แต่หญิงสาวที่ร้องไห้หน้าตานองหน้ากลับ รูดแหวนหมั้นออกจากรู้นิ้วแล้วปาลู่ชายหนุ่มทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็พอเถอะค่ะ แอนไม่อยากให้พี่ดูแลแอนอีกแล้ว พี่ไป ดูแลพวกผู้หญิงของพี่เถอะค่ะ” พุดจบกี้หันหลังวิ่งกลับออกไปจากผับดัง เสียงเพลงเร้าใจยังดังกระหึ่มราวจะบีบหัวใจคนให้เป็นผุยผง

“แอน! โธ่เว้ย!” ศตายุสบถเสียงดัง ฝ่ามือหนาพาดสตุลอย่างเจ็บใจ

“ไม่ตามไปหรือครับนาย”

“ไม่ต้อง ตามไปตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์ ผู้หญิงขี้แยมั่วแต่ร้องไห้ นำเมื่อ รอให้เลิกร้องก่อน พรุ่งนี้ค่อยตามไปง้อ หัวอ่อนอย่างนั้นไปไหน ไม่รอดหรอก พรุ่งนี้นายสั่งดอกไม้ช่อใหญ่ให้ฉันสักช่อแล้วกัน”

“ครับ”

ศตายุหยิบแก้วเครื่องดื่มมากระดกลงคอรวดเดียวแล้วกระแทกแก้ว ลงบนโต๊ะอย่างเจ็บใจ

“ผู้หญิงคนเมื่อกี้หายไปไหนแล้ว” เมื่อนึกขึ้นได้จึงกวาดตามองหา สาวสวยที่ทำให้เขาต้องตา และเป็นสาเหตุที่ทำให้คู่หมั้นของเขาถอนหมั้นใน คืนนี้

“คงจะหลบไปตอนที่ซุลมุนกันครับ”

“ยังไม่รู้เลยว่าชื่ออะไร”

“นายสนใจเธอหรือครับ”

“ไปตามหาผู้หญิงคนนั้นมาให้ฉันให้ได้ อย่าให้พลาดอีกล่ะ”

“ครับ”

“จัดการอย่าให้มีข่าวออกไปเด็ดขาด”

ผู้หญิงที่ศตายุกำลังตามหาเดินหลบออกไปทางหลังร้าน แต่เห็น ลูกน้องของศตายุเดินมาทางนี้พอดี จึงเข้าไปหลบอยู่ข้างกระถางต้นไม้ข้าง

ห้องน้ำ รอจนกระทั่งฝ่ายนั้นจากไปแล้วจึงค่อยๆ ขยับตัวออกมา หมายถึงออกไปทางด้านหลังเพื่อไปหาหญิงสาวอีกคนที่ป่านนี้คงหัวใจสลาย

“อู๊ย” เจ้าของร่างอวบเปลือยอูทานเมื่อชนกับใครบางคนเข้า คราแรกเธอคิดว่าอาจจะเป็นคนของศตายุ แต่เมื่อลืมหูลืมตาขึ้นจึงพบว่าไม่ใช่ กลับเป็นใครอีกคนที่ทำให้เธอแทบช็อกหนักยิ่งกว่าเก่า

“เป็นยังไงบ้างคุณ”

ประโยคคำถามนั้นทำให้หญิงสาวรู้ว่าในเวลานี้เธอคือใคร และมาทำอะไรที่นี่

“เอ่อ... ไม่... ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวพยายามดัดเสียงตอบ ก้มหน้า ไม่ยอมสบตาเจ้าของร่างที่ตัวเองเดินมาชนเข้าอย่างจัง

“พวกนั้นไปกันหมดแล้วละ อยากออกไปจากที่นี่ซะใหม่ ไปกับผมสิ” อาชวินเอ่ยชวน เขาไปต่างจังหวัดหลายวันเลยคิดจะออกมายืดเส้นยืดสายสักหน่อย แต่ก็มาเห็นเหตุการณ์น่าระทึกที่ลูกชายรัฐมนตรีดังโดนคู่หมั้นจับได้ว่าแอบมาจีบสาวอื่นกลางดึก แม้จะเห็นเหตุการณ์อยู่ไกลๆ แต่การที่ชายฉกรรจ์ทำทางไม่น่าไว้ใจหลายคนตามหาหญิงสาวตัวคนเดียวอย่างนี้ คงจะไม่ดีแน่หากคนพวกนั้นมาพบเธอเข้า

“เอ่อ...”

“มาเถอะนะ ผู้หญิงตัวคนเดียวกับผู้ชายเป็นฝูงแบบนี้ ไม่ง่ายหรอกนะคุณ” เขาถอดเสื้อแจ็คเก็ตของตัวเองคลุมไหล่ให้หญิงสาว จุดข้อมือของเธอพาออกไปทางด้านหลังทันที ทำทางโอบประคองของหญิงสาวคุณั้นไม่เป็นจุดเด่นในสถานที่เช่นนี้

“ขอบคุณหะค่ะ”

“ไม่เป็นไร คุณทำให้อ่านถึงน้องสาวของผม คราวหน้าคราวหลังถ้าไม่จำเป็นอย่ามาสถานที่แบบนี้คนเดียวนะ อย่างน้อยควรวางเพื่อนมาด้วยเกิดมาเหยียบตาปลาใครเข้าแบบคินนี่อีกอาจไม่ใช่คิดเหมือนคินนี่”

คำพูดของอาชวินทำให้สาวสวยนึ่งไป

“ค่ะ”

“จะว่าไปคุณก็ดูคุ่นๆ อยู่นะ”

คนฟังหัวใจหล่นลงไปกองแทบเท้า หลอกใครก็หลอกได้ แต่หลอกอาชวินคือสิ่งที่ยากที่สุด

“ฉันต้องรีบไปแล้ว ขอขอบคุณอีกครั้ง” หญิงสาวพูดเร็วๆ แล้วออกวิ่งไปทันที

“เฮ้ เดียวลิตุคุณ อะไรกันยังไม่รู้จักชื่อกันเลย” อาชวินส่ายหน้า นึกแปลกใจที่ครั้งนี้เขาปล่อยให้สาวสวยวิ่งหนีจากไปต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ “ทำวิ่งยิ่งดูยิ่งคุ่นนะ”

ทนายหนุ่มเขม่นมอง แต่หญิงสาวปริศนาคนนั้นก็หายไปเสียแล้ว เขาสอดส่ายสายตามองไปรอบๆ

“อย่างน้อยถ้าเรายังไม่เห็น ก็อุ่นใจว่าคนพวกนั้นจะไม่พบเธอเหมือนกัน”